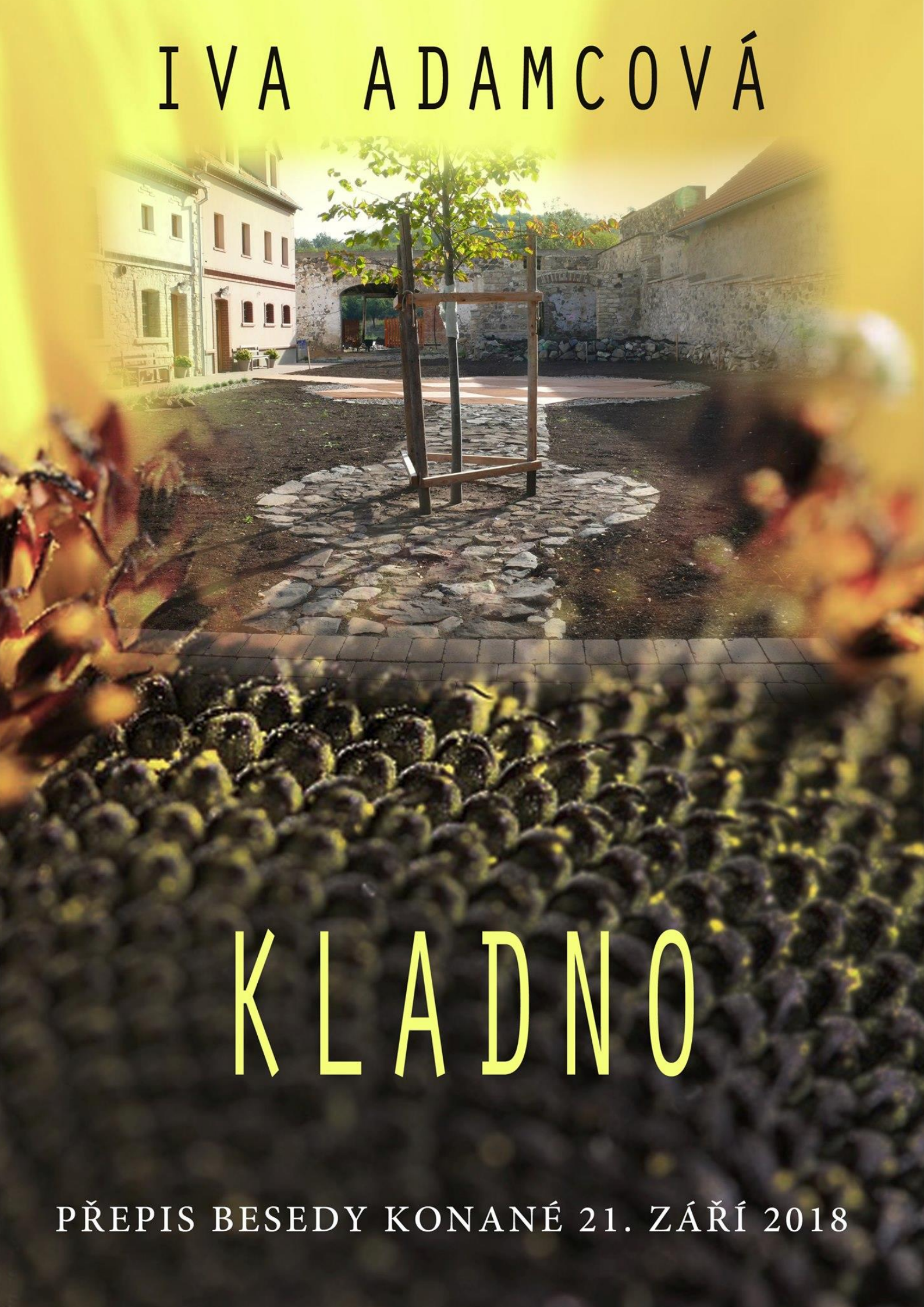

I V A A D A M C O V Á

K L A D N O

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 21. ZÁŘÍ 2018

Iva Adamcová – Kladno 21.9.2018

Sice ještě nedorazili čtyři lidé, ale my už nebudeme čekat, protože čas se navršil a začneme si povídat.

Dostávám od vás dost otázek typu:

„Kdy zas bude Libor Fejta přítomen někde na kvantové fyzice?“

A proto jsem vám přinesla jeho dopis, který přišel poštou. Byl moc krásný, protože Liborek dneska žije v nirváně. To se teď dozvíte, je úžasný. A tento dopis jsem přinesla záměrně proto, protože tohle je cílem. To, co se dozvíte od Libora, je cílem. Proto já jsem přišla. Taky tam pochopíte, že vlastně nikoho z vás neovlivňuji, nestahuji, nevlastním, neposunuji s vámi. Já vám pouze nabízím pravdu, která se může státí vaší pravdou, ale nemusí. A tohle je něco, co hladina bílé magie nedokáže pochopit, že tam už není žádná pýcha, žádná dominanta. Duch je stejný, jediný, všichni jsme si samozřejmě rovni v té nejčistší podobě. A tenhle dopis je toho svědectvím, protože Liborek je úžasný člověk. Vždycky byl, ale přece jenom byl tak trošičku v prvních letech závislý na Ivance Adamcové. A hlavně potom na vás, na těch setkáních. On o tom tady v tom dopise bude mluvit. Já jsem se dovolila, jestli ho smím přečíst, on mi to samozřejmě dovolil. Pak mi ještě k tomu napsal soukromě vzkaz na messenger, že vlastně to samé jsem mu před mnoha lety ve Znojmě v roce 2013 odpověděla, jak by to mělo vypadat. Další léta tomu ještě nerozuměl, až dnes, takže jsem mu to vlastně prorokovala. Tak si to teď hezky poslechněte. Budete tam mít i tu odpověď, na kterou se někdo ptal v Teplicích nad Metují: „Kdy zase bude kvantová fyzika?“ - protože Libor a kvantová fyzika, to se může vždycky sníst, to je super.

Milá Ivanko, píšu v reakci na besedu v Teplicích nad Metují, kde jsem byl zmíněn v souvislosti s přednáškami o fyzice a vesmíru. Po loňských Košicích byla lehce nadřeknuta další v Brně, nicméně požadavky na pronájem sálu a odpovídající projekční a ozvučovací techniku by akci dost prodražily a nebylo jisté, zda by zájem posluchačů tyto náklady dokázal pokrýt. Mám namyšlenou koncepci, která by přednášku zkrátila na dvě až tři hodiny. Zůstaly by zachovány její hlavní body: kvantové jevy, dimenzionalita, fraktálnost vesmíru, velký třesk a geneze hmoty. Stačí tedy, aby se našel ochotný organizátor, který zabezpečí vedle sálu a techniky i účast zhruba dvěstě lidí, aby se náklady na přednášku pokryly. A pak už můžeme se Zdenkou a Pavlínkou zkusit najít vhodný termín konání, kdy to společně s tebou spácháme. Doporučoval bych půlroční předstih.

Takže svítá, máme naději.

Jinak se mám opravdu velmi dobře.

A tohle teď je podstatné:

K častému muzicírování se věnuji hlavně lesu, který potřebuje péči po kůrovcové kalamitě. Takže kácíme, sklízíme, sázíme, zalíváme - a moc si to užívám. Po loňské trojí návštěvě Slunečnice jsem byl sám překvapen, že se letos už tolik nehlásím na tvé besedy ani buněčná setkání. Tehdy jsem vlastně ani nevěděl, proč se už tak netlačím do tvé blízkosti. Ale dneska, téměř s ročním odstupem, si to troufnu odhadnout. Od roku 2012, kdy jsem po několik let nasával tvé učení, jako ta pověstná houba životadárnou vláhu, a měl období, kdy jsem byl téměř všude, asi nastal čas si vyzkoušet pořádně praxi - to je: bez soustavného dopingu tvých besed a setkání. A ono to funguje!!!!!! Je to úžasné a podivuhodné. Je to vlastně jedno, kde jsem a s kým jsem, ať už v lese nebo v hospodě. Všude je příležitost k pozorování, a snad už ani pozorování není tím podstatným, stačí prostá existence a přítomnost. A ta společnost i les promlouvají nádherně, přičemž jakoby nezáleželo na obsahu ani formě sdělení. Je jedno, zda projevená hmota udělá zrovna nějaký ten odpor, nebo ne. Je jedno, zda je to projev okolí anebo mého vlastního těla. Cítím klid, pokoru, neskutečnou sílu, když tohle mohu vnímat. A přitom je zajímavé sledovat třeba i uplatnění kvantových jevů, třeba právě projevený odpor zabije Schrödingerovu kočku - nebo pokora ji v obdobné situaci opravdu nechá žít. Je jedno, zda se takto projeví strom nebo zajíc v lese anebo kamarád v hospodě. Všechno to svědčí o Jednotě, o ochotě žít, růst a nezáleží na nějakém dimenzním stupni, že se to děje, protože veškeré dimenze jsou propojené. Lépe řečeno: vyšší se promítají do nižších a naopak, takže nakonec všichni tvoří průběžně vše. Jsme jediná bytost a jediné tělo. Mechanisticky řečeno, jsme obrovský hodinový stroj, kde jsou všechna kolečka propojená a neustále v pohybu. Tato mašinka byla natažena asi před 13,8 miliardami let při velkém třesku. A od té doby se všechno už jen děje na principu akce a reakce. A bude to tak, dokud věčný hodinář proces nezastaví, třeba za účelem dalšího vylepšení a nového startu. Ale asi i to je předem dané. Je to vlastně jediné myslitelné perpetuum mobile. Funguje na kybernetickém principu, jež zmiňuje docent Král - informace vložená do systému zvyšuje jeho energii. A to přeji i tobě, milá Ivanko. Abys té energie a času měla stále dostatek, protože to, co nám předáváš, je úžasné. Díky za to. objímám, tvůj Libor.
//Potlesk//

No, není to úžasné! Ano. Víte, já nejvíc věcí, které do mě vchází dostávám, když klečím na kolenou a vytírám, nebo strkám ruce do hlíny, kdy řeším úplně ty nejjednodušší věci, které existují, ale jsou platné všem. Jsou platné tomu člověku, který to teď má, tady to řeší. Nebo i toho to oblažuje, kdo jde okolo a vidí to, protože i jemu to dělá radost, když je zameteno, čisto, uklizeno, kytky kvetou, lidi se usmívají... Pak se řeší úplně všechno. A věřte mi, že v tomhle stavu jste pak vším.

Já jsem zažila i teď v létě nádhernou věc, protože jsem dodělávala kamenný chodník, ještě se pořád dodělává... Teď zasívám trávu, ještě to bude nějaký čas trvat, než to bude hotové. Před rokem a půl, když jsme otevírali Slunečnici, tak Jaruška (sousedka)

přivedla nějakou svoji kamarádku z Charvatců. Paní byla hrozně milá a říká: „Víte, já jako holka jsem sem chodila do té stáje krmit krávy. A já bych tu stáj chtěla zase vidět.“ Já jí říkám: „Nepoznáte ji.“ Tak si prohlédly celý penzion, paní byla nadšená, říkala: „No to bych v životě nevěřila, že tady něco takového jednou vznikne. To je super. Kdybyste kdykoliv něco potřebovala... Víte, já mám neteř, ta žije v Karlových Varech a ona vás poslouchá. Ona už mě morduje několik měsíců - dojdi tam, jestli už je to centrum otevřené.“ A my jsme toho devátého února, to bylo asi za dva dny, teprve otevírali. Takže, to už je vlastně rok a půl, skoro rok a tři čtvrtě.

A teď jsem tohle léto, před třemi týdny, dodělávala ten kamenný chodník. A najednou šly dvě ženy, to byla ta paní s tou neteří. Já říkám: „Já si na vás pamatuji, vy jste ta paní z těch Charvatců. A ještě se jmenujete stejně jako původní majitelé toho objektu.“ A ona říká: „To je úžasné, kolik práce jste udělali!“ Já říkám: „A tamhle budu dělat ještě bylinkovou zahrádku.“ „Přijďte ke mně. Já mám všechny bylinky, které existují.“ „No, to já přijdu ráda.“ Takže i ty bylinky k vám takhle dojdou. Přijde zase někdo, kdo vám něco dá - a vy zase dáte rádi jemu. Takže jsme si hezky popovídaly, obohatily jsme se. A já vím, kam na bylinky. A takhle vám to potom bude pracovat samozřejmě všechno.

Další otázka. A ta je hodně důležitá. Protože vy, co posloucháte velmi pečlivě, a už třeba posloucháte léta (nemusíte poslouchat léta), možná budete znát odpovědi sama. Ale jsou zase lidé, kteří poslouchají léta - a pořád jim to ještě nedochází. Takže poslouchejte. Je to krátký dotaz, ale hodně důležitý:

Milá Ivanko, když Kristus vzal všechny hříchy a nemoci na sebe, proč je na planetě toto všechno utrpení?

Vy už víte ode mě, že Kristus je vlastně hladina změny Vědomí. To znamená, je to doba, pod kterou jste se vědomě vnořili pod planetu a pracovali jste v oddělenosti. Byli jste tedy uzavřené Vědomí, které se na začátku třetí dimenze ponořilo pod hmotu planety. Sto procent se ponořilo, ale vy jste byli v tom prvním dílku, který se vsunul do pohybu, aby se vyvíjel. A po další eóny let se vsunovaly další a další části. To znamená, že vy jako první třída v té celé devítiletce jste dneska jako první deváťáci. Což vás nepovyšuje do nějakých výšin, že byste měli být pyšní. Naopak, kdybyste tohle dělali, tak v ní nebudete. Tohle už vám musí dojít. Ježíš byl člověk, který dosáhl tohoto stavu Vědomí ve třetí dimenzi. Ve třetí dimenzi tohoto stavu Vědomí dosahují opravdu jedinci, pár lidí během těch deseti tisíců let, co jsme se tady objevovali už v lidském tvaru. Uvědomte si, že tady se pouze mluví o tom, že Ježíš nám přinesl de facto informaci, jak to tady je... Ale mnozí tomu nerozuměli. Uvědomte si, kdo tady trpí. Trpí tady hmota. To znamená, že Ježíš (ne Kristus), ale Ježíš KRISTUS už vám to mohl říct, on to věděl. Ale člověk Ježíš už se vlastně vymanil z pozice hmoty, která trpí. Vy jste nikdy netrpěli, ani v té třetí dimenzi, protože trpěla za vás hmota, ale předhazovala vám to, podstrkovala vám to, aby jste si mysleli, že jste to samozřejmě vy. Je těžké pro člověka i v dnešní době pochopit, že to, co dělá vaše tělo, není vaše. Je to vaše ve smyslu, že jste si vybrali zkušenost, s kterou s tím tělem musíte projít, abyste zjistili, co všechno už mu přístě nedovolíte. Takže ano, pomyslně sňal z vás všechny jakoby hříchy. Dneska víte, že žádné hříchy jste nikdy neměli, že je měla hmota. Proto jsem vám vysvětlovala, a

dneska už to asi pochopíte po těch sedmi letech, že Kristus na kříži netrpěl. Jemu ta bolest nebyla jakoby při těle, rozumíte, to tělo bylo osvobozené, mrtvé. To znamená, že to utrpení bylo do jisté míry snesitelné a ne takové, jaké byste si prožívali vy, kdybyste byli v jeho situaci. Ano, člověk, který je osvobozen od vědomí těla, má úplně jiný práh bolesti, než běžně člověk má. Záleží i na tom, jak vás ovládá hmotné vědomí, a jak vás neovládá. Takže ano, je to pravda, ale církví (což je mechanismus ještě hmotného vědomí, kdy vládne) vám bylo předhazováno, všemi církvemi, tak, jak to bylo. Pozor, každá církev má svou pravdu, to vy víte, že ty církve se mezi sebou hádají o své pravdy.

Nedávno mně psal jeden Slovák úplně úsměvnou historku, kdy byl na nějakém judaistickém sezení a říkal, že ho tam považovali samozřejmě za zločince, a ještě někde považují, za člověka, který způsobil revoluci, jimi nechtěnou. Takže ne každý člověk, který je v té církvi, ale souzní s těmi předtvarý. Ale de facto princip je stejný, každá ta církev zevnitř má svou pravdu, která se povyšuje kaskádovitě do těch pravd filosofických tak, jak vám je přináší, ale ještě jsou neprohlédnutelné. A je to hodně těžký labyrint, než člověk otevře oči.

Když jsme jednotné Vědomí ukryté pod jednou hmotou, tak jak se může toto Vědomí rozdělit, když část odejde do 5D a většina zůstane. Praha a spol.

Já to skoro nepřečetla. Doufám, že jsem to překoktala dobře.

Podívejte se, vy pořád ještě rozdělujete Vědomí 3D a 5D. Teď o tom mluvil i ten Fejta, všimli jste si? Výborně. I já jsem přišla z 5D Vědomí a vrátila jsem se zpátky za vámi s tím, že jsem na sebe oblékla Ivu a ještě její doplanky, které musí mít. A dobrovolně, jinak to nejde, protože nosič musíte dobrovolně obléknout a prožít s ním věci, které ještě tato hmota neprošla, aby prošlo dál Vědomí, které je v ní obsažené. Takže já jsem se vlastně vrátila za svým vlastním Vědomím do třetí dimenze. Takže vidíte, že nezáleží na tom v jaké dimenzi jste, přesně, jak to tam Libor říká (na přednášce: Cesta do nitra hmoty), protože jak se zvětšuje dimenzní pole každou tou kružnicí, tak vy jste všechno po té časoprostorové křivce. Takže jste všechno, co jste prožili, to znamená veškeré Vědomí. To znamená, že to Vědomí na 3D planetě je pouze do hladiny vlády Satana, to znamená hmoty, do otevření třetího oka - do vaší šesté čakry. Ale o tom jsem už mluvila mnohokrát. Jakmile ale tahle planeta doletí mechanicky svojí hmotou na konec kružnice a překlene se do prostoru 5D (před tím je 4D, velice krátká vzdálenost, jenom pár let - patnáct až dvacet, což je v tom obrovském vesmírném prostoru jako když mrknete - je to krátký okamžik, přitom vám se to zdá dlouhé), tak nemohou projít Vědomí bez prožitků celé té škály, které nemají dožité k otevření třetího oka. Nejde to. Je to, jako kdybyste chtěli strčit do střední školy páťáka, šestáka..., člověka, který nemůže navazovat na matematiku vyšších tříd (je to jenom průměr). To znamená, že bytosti, které nemají časoprostorovou křivku celou, přišli sem do první třídy, když vy už jste byli ve druhé - takže dnes jsou maximálně v osmé třídě, nemohou pochopit, co říká Adamcová, to nejde. Tehdy se stane, že si ten jeden ročník, tu devítku, musí prožít v oblasti 3D. To znamená, že Vědomí zůstává ve 3D. To Vědomí neprojde, protože každý ten prostor má úplně jiné fyzikální vlastnosti. Mění se fyzikální vlastnosti. Vy

dnes zjišťujete, že všechno, co se tady odehrává, se děje jinak, než se dělo v minulosti. Ano, to je změna fyzikálního prostředí, které my tady máme. Souvisí to se změnou duchovního prostředí, s tím prohlédnutím, kým jste. Takže proto se to děje. Toho člověka by to zabilo. Zkuste si vzpomenout na základní přednášky. Tam jsem vysvětlovala, že kdybyste měli člověka nebo bytost s určitou časoprostorovou křivkou a zkušenostmi a dali byste tohle Vědomí do jiné krabičky, které by nemělo tolik prožito, tak ta bytost dostane okamžitě mrtvici. Ta to nepřežije, protože vy vlastně se svou hmotou, kterou si oblékáte, si zvykáte, jak plujete tou časoprostorovou křivkou na té planetě, na své vlastní Božství. A Božství je obrovská energie.

Taky jsem vám vysvětlovala, jak mě zvykali, když mi sundávali závoje, tak jsem se po nocích měsíce a měsíce jenom třásla. A nikomu jsem to nesměla říct. A pozor, to bylo ještě hodně dobré. Takže tímhle způsobem se tohle Vědomí nemůže dostat ven. Až když si nažije čas ve vědomém pokračování vývoje. Takže nedostane se z prostoru. To je tak všechno, jak bych odpověděla.

Ivanečko milá, mám dnes osobní dotaz. Ptám se s ostychem, ale pomohlo by mi vědět, jestli to správně chápu. Když mé tělo v rámci aktuálního stavu své časoprostorové křivky a svého vývoje „chce plakat“, je výrazem pokory nebo alespoň pochopení, když proti tomu nebudu brojit, přijmu to, protože lépe to teď tělo neumí?

Výborně. Nebojte se, zabrečte si. Vadou by bylo, kdybyste si to vyčítali. Pozor, to vám zase podvrhuje tělo, abyste si to vyčítali, že jste to udělali. Vidíte, to je pastička.

Vím, že si ten pláč nemám přivlastnit, anebo alespoň si to nevyčítat, když by se tak stalo. A následně pak v klidu a bez brblání přijmout platbu. Já ještě nejsem tak daleko, aby se mi tělo nerozplakalo, když má ten nesprávný pocit, že je na něj útočeno. I když je to vlastně nabídka k neodsouzení toho druhého za jeho čin, možnost vybití karmy mého těla. Chápu to správně?

Ano, chápete. Já jsem teď měla krásný rozhovor s Petruškou. Říkala: „Mami, já ještě občas fakt mám nějaké ty lítosti. A představ si, nedávno jsem měla živý sen. Zdálo se mi o Gerym (to je ten náš pejsek), že jsem přijela na statek. Přijdu tam a od Zdenky a od Františka jsem se dozvěděla, že Gery má leukémii. Tak říkám: Tak ho musíte nechat léčit, ne? A František říká: ‚Ne, to nestojí za to. On si to tady odžije s těmi ovce...‘ Mami, já tak řvala...“ Tak jsme se nakonec smály. Pozor, když to tělo to ví, kde máte mezery, tak vám hází i sny. Prosím vás, zasmějte se tomu, když ještě budete brečet v tom snu: „Tak dobře (převést do plusu), aspoň o sobě vím, kde mám mezeru!“ Ale nebudu brečet ještě přes den, že se mi to zdálo, že Gery měl leukémii. Bacha na to.

Dobrý deň. Spomínali ste, že ste prísna v situáciách. Nevychádza to prísne konanie z miernej kritiky (nazvime to konštruktívnej) a následné divadelné zakončenie proti kritizovanému konaniu? Povedzme, že niekto vo vašom okolí robí niečo, čo škodí, sebe alebo okoliu a vy pociťujete, že

je potřebné být přísná v mene Boha, s jeho pokojom vo vás. Avšak to sa deje až počas zakročenia, inak tomu predchádza neprijatie situácie.

Ne. Mně je naprosto jedno, jaká je situace. Já to jenom zkusím. Já dám jenom šanci svému Vědomí v tom člověku nebo v těch lidech, kteří tam jsou, něco pochopit. A je mi jedno, jak zareagují, jestli pochopí, přijmou to, přestanou to dělat, anebo budou pokračovat. To by nešlo jinak. To bych byla sama samozřejmě v oběhu toho hmotného vědomí, a to nejde. Já vím, že moje Vědomí si obléklo šat a dělá vždycky všechno správně tak, jak dělá. Ale já jsem také jejich Vědomí, což ti druzí neví. To znamená, že i můj šat může udělat roli, už pod Vědomím vyšším, to znamená Duchem, a ukázat jim, co by dělat měli a neměli, ale je mi to naprosto lhostejné, protože vím, že naše společné já je dokonalé, že sbírá zkušenosti. Proč bych tedy měla kritizovat situaci. Ne, tam žádná kritika není. Dnes už se mnou nehne fakt už asi nic.

Já vám k tomu řeknu příběh. My jsme se vrátili předevcírem z Itálie, já jsem vysadila Zdeničku s Vojtíškem doma na statku. Přijedu domů do Teplic, auto ještě vrčelo, vylezu ven, chci otevřít bránu, abych vjela a mohla vyndat kufry... A najednou mi volá cizí číslo. A já většinou cizí čísla nezvedám, protože pak se nemůžu odtrhnout od telefonu. A teď jsem věděla, že to číslo zvednout musím, tak jsem na to řápla v tom autě, a pozor, my máme na statku hlásiče požáru a volali mi z toho ústředí, že na statku se hlásí požár v zóně devět. Já si říkám: „Já jsem tam teď byla, my jsme přijeli z dovolené, a vysadila jsem tam naši správcovou. Já jí musím zavolat zpátky, jestli o tom ví, jestli jí také zatelefonovali.“ A Zdeničce jsem se nemohla dovolat. Tak jsem si říkala: „Co budu dělat? Tam hoří, a než tam dojedu... Tak jim zavolám zpátky, aby pokračovali, aby ten výjezd udělali.“ Jenže mezitím Zdenka volala zpátky a říká: „Tady ale nehoří!“ „No jo, ale já teď musím ohlásit, abych je zastavila.“ Tak jsem tam volala a říkám: „Ono tam nehoří. Nevím, co se děje. Ten systém je nějak nastavený, to je přes počítač, může to mít nějakou chybu, i když se nám to ještě nestalo.“ Oni říkají: „Vy jste nás zastavila, musíte znát heslo.“ Já ho zase neznala. Tak mi chtěl napovídat: „Je to jedno slovo a číslo.“ „Slunečnice?“ „Ne.“ „Ivanka?“ „Jo.“ Ale číslo už jsem nevěděla, to jsem řekla tři čísla - a ani jedno nebylo ono. Tak říkám: „Dobře, tak co mám teď dělat? Vy se furt přibližujete...“ On říká, že ne, ať si zavolám na nějaké číslo - a tam mi ho pošlou esemeskou. Takže takovou transakcí já jsem strávila asi patnáct až dvacet minut. I s tím nastartovaným autem před bránou. Dopadlo to dobře. Jenže za hodinu znova. Hasiči. A to už jsem řekla: „Prosím vás, jeďte tam!“ protože to už bylo zase v jiné zóně. Bylo vidět, že ten počítač někde blbne. Takže chudák Zdenka zase běhala. Říkám: „Jestli budeš běhat celou noc, to bude hrozné, že...“ Dopadlo to dobře, dneska už to funguje dobře. Ale chci vám říct, že tam jsem zažila ten moment, kdy jsem byla absolutně klidná. Bylo mi nádherně. I kdyby Slunečnice lehla popelem. A vemte si, co jsme se tam namakali. Máme tam nádherné prostředí a máme tam ta naše setkávání. Ne, nic. Taky v noci mne vzbudilo Nadjá. Obrovské, nádherné, jiskřivé hvězdy, točily se, všechno se se mnou motalo v blaženosti. Vždycky přijde taková zkouška. Ono to není náhodné, že ten počítač něco blbě udělá. Bohužel byl prozkoušený i Paolo, protože já jsem musela volat Petrušce. Ta samozřejmě nebyla doma, ta by to pochopila, takže jsem mluvila s Paolem, on mi samozřejmě nerozuměl... A pak mi vzkázal, že jsem mu

zkrátila život o tři roky. Já doufám, že příště to bude lepší. On je super. Takže všechno můžete projít v klidu a v míru a pak zjistíte, že se všechno v dobré obrátí.

Nedávno jsem zahlídla na facebooku, tam někdo vložil (asi Mirko Polevič) nějaké video pana Doláka (já jsem ho neviděla, a ani nevím, kdo to je), ale asi tam vyjmenovával podle těch reakcí, co všechno je špatné... A není to dobré... Tak jsem si uvědomila, jak ten člověk si orazítkovával svoje hrůzy těla, co si tam všechno prožije. A není možné tomu člověku vysvětlit, že to je jinak. To jenom na doladění. Až vám někdo bude tvrdit, co všechno je špatné na světě, nenechte se chytit. Zaplatíte si to. Vy už víte, že to tak není.

Moje, naše, Ivanko.

To je hezké.

Od doby, co tě poslouchám, rozumím a věřím slovům, které říkáš, jen někdy to docvakává později. Tři a půl roku nebylo otázek. Hmm, a co dneska? Mám potřebu ti napsat. Kdekoliv jsem a kdykoliv jednám, tvá slova jsou stále se mnou. Říkáš, že Bůh nemá paměť. Vím, že jsem vše, jak hmota – Satánek milující a Bůh – láska, který tedy nemá paměť. Kde jsou tedy tvá, naše pravdivá a moudrá slova uložena? Myslela jsem vždy, že ve Vědomí. Ale to, že tam není paměť, tak se asi ukládají pomalu do těla? Pouští je tam hmotný pán a tím pádem ustupuje? Hmm, je to sranda, no zvědavost mě nechce pustit. Mám nás ráda. Krásné dny, Ivanečko.

Výborně. Ano, hmota má paměť. Možná si to pamatujete, co jsem vám říkala. A už jste si to mohli i vyzkoušet. Já jsem odjížděla každý týden, po oba roky 2012 a 2013 a nikdy jsem nevěděla, co budu říkat. Akorát po nocích někdy jsem zahlédla vyšší pravdu. Jak ta planeta letěla v tom týdnu, tak jsem ji odečítala ze svého těla. I vy máte takhle body ve vašem těle, co opustíte, co už najednou neděláte - poprvé zjistíte: „Jé, ještě včera jsem běsnila a teď nic necítím...“ To je tak úlevné. To je nastavené ve hmotě. Je to i odsud do minulosti, to bylo, a máte to i odsud do budoucnosti.

Teď si představte: ta hmota se plete, jako když pletete šálu. Když řeknu TEĎ, tak ve vašem těle jsou buňky, které tam za chvíli nebudou, stovky za hodinu zemřou. A stovky se za hodinu narodí a ty už sají zase to, co se naučíte v tom dalším úseku jejich života. To znamená, že za těch sedm let, co já k vám mluvím a co vy posloucháte, tak dnes jste úplně jiní lidé. Už jste tím prošli. Tam už není jediná buňka, která by tu minulost znala. Také máte někdy pocity, že si nepamatujete do té minulosti skoro vůbec nic. To jsou jenom takové krátké úseky. Nebojte se toho, není na co vzpomínat. Ta hmota si vás osvobodí sama. Takže, nemáte ani zásluhy za to, co dostanete. Jestli byste dneska dokázali třeba něco neudělat a plácali byste se po rameni, tak už jste zase v prdeli, protože se ještě furt plácá hmota. Ne, to se stane. To se stane úplně samo. A taky vidíte, že není proč si vyčítat, že jste něco nedokázali, nemělo to být. Vy totiž dokážete úplně všechno, ale jenom v Duchu. Všechno, co se tady může odehrávat, se skutečně děje v jednom jediném celém Duchu, který je rozdělený do malých schránek. Tak proč nějaké

druhé vaše já to zrovna nemá mít. Ne. Má to mít ono, ne vy. Tohle si potřebujete uvědomit.

Nedávno jsem někde vyprávěla, že když nemám dar něčeho, třeba zpěvu nebo malování, tak se raduji z toho druhého člověka, který to má, protože i to je moje. Člověk 5D nezná zášti, závisti, že by někomu něco nepřál. Vy jste dneska ve stavu, kdy přejete i to dobro - i to pomyslné zlo, protože víte, že to je dobro pro toho druhého člověka. Ale pozor, bacha, mějte zamčenou pusu, tohle si nemůžete dovolit říct nahlas, jenom zůstanete v klidu. To Vědomí je klidné a je to jedno, jestli to prožívá v situacích, v dějích anebo třeba v platbách svého těla za něco, co kdysi nezvládnul, převzal si to ve svém těle a dnes si to potřebuje odžít. Tohle je velmi důležité pochopit.

Takže teď vám vysvětlím: hodně lidí se ptá, jestli si pamatují, co bylo tam nahoře v 5D. A já už jsem vám vlastně odpověděla, že hmota si pamatuje. To znamená, že když tohle tělo tam nebylo, tak si nepamatuje. Akorát Vědomí, čas od času i v tom dětství i v průběhu toho děje, mě posunulo v Duchu k zážitku, kdy jsem přilétala k planetě. A to byla obrovská blaženost. Tam jsem si připadala jak spermie, když oplodňuje vajíčko. To bylo super, to bylo perfektní. A viděla jsem mnoho dějů. Třeba jsem zahlédla první světovou válku. Dva vojáci byli na poli, jeden druhého bajonetem propíchl, a já jsem cítila obrovskou blaženost. Já jsem věděla, že to je děj vybraný Duchem. A tohle jsem vám vlastně přišla vysvětlit, abyste měli šanci podle vašich zkušeností a toho, co si umíte nabrat z toho, co říkám, abyste se mohli taky osvobodit. To je všechno.

Takže, ano, paměť má jenom hmota. Vy jako Bohové si nepotřebujete nic pamatovat. Třeba já jsem opustila tuhle naši planetu v prvním století, na začátku tisíciletí, to znamená před 1900 lety. Od té doby jsem tam nebyla, až teď. A moje vzpomínky občas, když se objevily (a nebyly nutné), byly součástí tohohle těla, to znamená, že mi nepatřily jako původnímu Vědomí, ale patří mi, protože jsem i tohle Vědomí. To musíte pořád jakoby dodržovat. A teď si představte, kdybych jako dítě začala bédovat, že jsem se sem narodila - a že už tady nechci být, že jsou tu peníze a lidi jsou na sebe oškliví... To bych vás nic nemohla naučit. Oni museli poslat někoho, kdo bude jetý optimismem. Takže se mi líbilo úplně všechno. Trošku drhla škola, ale to jsem taky doladila samozřejmě. To jsou věci, které potřebujete pochopit. Optimismus vás osvobodí. Nic jiného. Takže pamatujte si, tady v tom procesu, v tom dalším, nebudete potřebovat paměť takovou, na jakou jste byli zvyklí. Uvědomte si, co všechno jste si pamatovali - kdo vám co ukradl, komu jste co záviděli, co měl lepšího..., do dětství, třeba, já nevím - kdo měl lepší panenku nebo něco takového, co vám kdo řekl, jak vás něco rozčiluje, kdo vám ublížil, jak si lidi neuměli odpouštět, jak se zlobili na různé projevy kolem sebe... Tohle z vás dneska opadá a je to úlevné. Tak si to užívejte.

Takže i hmota nám ukazuje minulé životy?

Ano, hmota vám ukazuje minulé životy a tím vás vlastně směřuje na nepravou skutečnost. Protože vy jste nebyli ani těmi těly ani těmi jmény, byli jste vždycky Duchem. A ona to tam maskuje. Třeba černí mágové spíš vidí do astrálu, protože ti chtějí posunovat. Ti kdyby viděli minulé životy, tak se poserou strachy, protože by zjistili, že to, co udělali druhým, se jim stane. Takže záležitost vidění minulých životů

je záležitost bílé magie, kde máte kvůli tomu frňák nahoru, že vidíte minulé životy: „Ty vole, oni to nevidí, já jo, jsem borec!“ Tam už ale vidíte, tam už jste v hladině dobra a zlo odsuzujete. Takže tam vidíte, že co jste dělali v minulosti, si musíte odžít, což je taky posun. Každá ta třída je určitý posun, ale má tam ještě ten zádrhel. A tady vás učím v té devítce, že jste vše, ale hlavně, že vaše skutečná realita je Duch, ne hmota těla, to je jenom role. A tu roli jste chtěli, abyste ji překonali přijetím a pokorou a mohli se jí vzdálit.

Nedávno mně někdo psal. A ptal se mě na jednoho černobílého mága, on je tak na hranici, na přechodu. Tak jsem říkala, že on je dobrý ve svém konání tak, jak je, protože bílí mágové, kteří se pod něj chodí učit, se od něho osvobodí teprve tehdy, až mu odpustí, až jim ten člověk nebude vadit svým chováním, až jim nebude překážet, že on chce vládnout, chce je vlastně ovládat. Ano, teprve tehdy se zbavíte takového jedince. Ale vidíte, je to vždycky práce pokory ve vás, na to nikdy nezapomeňte. Bacha na to, Satan je moudrý učitel, takže, když vám bude překážet, že vaše tělo dělá něco blbě tak jste v pasti, on vám podvrhne ten odpor sama k sobě, k té osobě, za kterou se považujete. Když na vás koukám, mnoho lidí mělo strach, co na vás uvidím... Vy jste já, vy jste můj Duch. To, co jste kdy dělali, dělala vaše hmota - a ta mě vůbec nezajímá. Já naopak do ní mluvím, abyste pochopili princip, jak se od ní osvobodit. To je všechno.

Hezký den, Ivanko. Přiznám se, moc jsem té odpovědi, kterou jsi mi napsala, nerozuměla. Jsem ale ráda, že tě mám v osudu. Jinak jsem se ani nepředstavila...

Ted' to tady přeskočím...

Dříve jsem se hodně pídila po duchovnu. Oslovovala mě všechna náboženství, chodila jsem do kostela jako malá s babičkou a dále také, ale s manželstvím to skončilo, přestože jsme měli svatbu v kostele. Manžel se opravdu snažil jen před svatbou, a to ve všem. Po svatbě to skončilo.

To je hezky napsané.

Mému srdci byl blízký buddhismus a hinduismus. Všude jsem si něco našla, i v náboženství starého Egypta.

Ano, vy potom, když se pídíte, tak zjistíte, že všude se mluví o tom samém, akorát se to jinak jmenuje, jinak to nazývají...

Knihy už nečtu, místo toho luštím před spaním sudoku. V roce 2005 jsem prožila morální, sociální i fyzický otřes. Spadla jsem až na dno. Byla jsem na přednášce Brahma Kumaris. Pak jsme se scházeli, já a mé dvě známé, u nich doma a telefonovali si s lidmi z Brahma Kumaris. A tehdy se začalo vše otrásat. Měla jsem v hlavě tolik myšlenek, že jsem nemohla spát několik měsíců. Děti, když mě nejvíc potřebovaly, to jim bylo asi čtyři až šest, osm až deset, jsem byla na ně zlá. Dělala jsem přesně to, co jsem u mamky tak odsuzovala. Oni se totiž s tatškou rozvedli, když mně bylo

deset. Tolik jsem toho litovala, když jsem jim nadávala, byla sprostá nebo je plácala, ale na jinou metodu jsem v té chvíli nepřišla, přestože jsem četla tolik knížek o rodině, o duchovnu, o sebepoznání. Ještě před Brahmou Kumaris jsem si myslela, že jsem duchovně na výši, a že ledacos mohu ovlivňovat.

Víte, vy ale musíte být šťastni, že jste v té Brahmě Kumaris byli. To je právě ten princip. Když to odsoudíte, že jste tam šli, tak jste v prdeli. Já už se začínám krotit trošku, už prdele šeptám. To už se asi blíží konec... Teď by to měl slyšet Fejta, protože jednou jsem to někde řekla, že až přestanu... a on mi pak napsal: Prosim tě, řekla jsi málo prdelí..., tak jako abych se chránila. //Smích//

Po Brahmě Kumaris, myslím v roce 2007 nebo 2008, jsem už neměla o duchovnu a Boha zájem. Stavby únavy a pozůstatky z přednášek Brahmy Kumaris se táhly až někdy do roku 2012.

Je vidět, že ten člověk byl už připravený k odchodu z bílé magie, protože kdyby vám to fungovalo dál, to znamená, ještě furt byste to mohli dělat, tak vás nic neodpinkne. Ale tím, že najednou tam přijdete, a teď se vám zmnoží ty myšlenky - samozřejmě, to je hmotné vědomí, které si s vámi pohrává a ono o vás nechce přijít. Ale protože Satan je dobrý učitel, tak i tohle máte naplánováno - a je to pro vás dobře. Jakmile to uvidíte špatně, tak vás to chytí. On chce, on neumí souhlasit. Vy musíte stát, jako to Božství původní před oblekem tohoto vašeho těla a jména, ale vědět, že tento děj je pro mě geniální.

Chtěla jsem pak být už jen obyčejným a normálním člověkem. Na tebe jsem narazila „náhodou“ (Hi hi hi, to není pravda) v roce 2015 na konci srpna na představení Víkend s Bohem. Nevěděla jsem, že tam někdo takový bude. Tehdy jsem tě odmítla. A co jsem si poslechla základní přednášky, někdy v půlce září tohoto roku, jsem se začala měnit k lepšímu. A i okolo mě se začalo měnit. Přestože na konci září 2015 se u mladší dcery objevil diabetes melitus, z minula si toho moc nepamatuji. Vzpomínky zmizely, to však nevadí. Děkuji za vše tobě i ostatním a přeji krásné dny. Zdraví xy

Ano, diabetes melitus, když už jsme tedy u toho, bylo to tam jmenováno, je takový pocit, kdy neumíte žít to štěstí toho života, takovou tu sladkost života, radovat se. Vy odmítáte situace, jak se dějí, odmítáte chování lidí nebo svého těla. Takže vidíte, že to souvisí. Tyhle všechny nemoci jsou dopady východu z magických stavů. Té magie je tady opravdu velice mnoho. Vezměte si, když budeme říkat ty posuny, že šestá třída je člověk, takzvaný mudla, když budeme brát v potaz Harryho Pottera, to znamená člověk, který vůbec neví, že existuje černá a bílá magie, neví, co to je. Sedmička je černá magie, osmička je bílá, to víte. Vy, kteří už rozumíte, chápete, se posouváte a jste devátá třída. Všechny ostatní varianty, které jdou níž, jsou už jenom rostliny, zvířata, kameny, struktury, které tady jsou. Takže vidíte, že to jsou vlastně tři čtvrtiny obyvatel planety, kteří tady jsou pod jhem hmotného vědomí. A není možné jim nic vysvětlit. Nedávno

mne někdo jakoby obvinil z toho, že mluvím pro vyvolené... Já jsem odpověděla, že mluvím pro všechny, jenomže ti, kteří mne ještě nemohou přijmout podle svých zkušeností těla, tak ti mne zavrhnou sami. Já v tom nemám žádný děj. Můj odpor není nikde, to mi věřte.

Krásny deň vám všetkým.

To zas bude slovenština. Majka mi to před-překládá, ale tyhle jsem si vytiskla už předtím, tak se omlouvám za mou slovenštinu. Já ji mám strašně ráda, ale nejde mi to.

Ivanka, ďakujem tebe aj Dankovi za zdieľanie informácií a som vd'ačná, že ste v mojom živote, aj keď len virtuálne. Moja otázka sa týka vystúpenia z úrovni bielej mágie. Ešte stále cítim, že moje vedomie sa zaplieta do odporových reakcií a je mi to nepríjemné, ale neviem, ako si mám pomôcť. Keď prídem do prítomnosti ľudí, ktorí majú odpory (u niektorých to cítim, aj keď nemusia nič hovoriť), je mi nepríjemné byť vo fyzickej blízkosti takého človeka, ale snažím sa odstúpiť niekoľko metrov, predýcham to a zmizne to a je mi zase fajn. Cítim radosť bez príčiny, že som znova sama so sebou a nechápem, ako môžem byť v sekunde úplne iný tvor, stotožnená s tým negatívnym cítením a zmyslami. Vtedy sa ale cítim ako odporujúce vedomie a neovládám podráždenú komunikáciu a skúsenosť negatívnych emócií.

Pozor, to je strašně jemné. Ano, je to ještě východ z bílé magie. Takový člověk, který už ví, že má odporů méně a vidí nějakou hmotu, říkám záměrně hmotu, která ještě ty odpory má - lidé se zlobí, uráží, nafukují, znáte to, pozor, jestliže já to vidím a moje tělo je nervozní a odporuje, tak jsem ještě stejný. Teď musím mít soucit se svým vlastním tělem, protože vím, že to nejsem já, že to dělá tělo samo. Takže, přijmu to. A pozor, nebudu vyhledávat samotu, protože já se učím s těmi lidmi. Ale hlavně: když já vím, že to neovládám, jak to proboha můžou ovládat ti chudáci, když oni o tom ani neví. Tady je prvotní soucit. Později, až se úplně totálně propadnete do 5D, s vámi nehne nic. Budete jenom vědět, co toho člověka, co tu hmotu ještě čeká. Vy jste to prožili, jak to bylo těžké všechna ta léta, než jste se zbavili těchto věcí. A víte, že on to nemá ve své moci člověka, jako vy jste to neměli... Vy jste si taky museli počkat. Pak už to s vámi nikdy nehne. Vždyť oni ti lidé jsou vy a vy jste oni, to je Jednota, jedna jediná bytost. Tohle Vědomí se musí prohlédnout z každé tělesné buňky, to znamená z jednoho lidského těla. Vy jste skutečně, každý z vás, kompletní stoprocentní Vědomí celé planety.

Ako získať imunitu už trvale? Pracujem na tom roky. Niečo sa mi už podarilo za pomoci mága, (a do prdele!) ktorý pre mňa „chanellingoval“, ak sa mu kanál otvoril. Čo mi treba cvičiť alebo čo nevládam? Niečo sa mi podarilo za pomoci tvojich prednášok a prednášok inej ženy, ktorá učí stav rovnováhy ani dobré ani zle, ani hore ani dole a nestotožňovaním sa s obsahmi mysle. Teraz už je to oveľa lepšie ako pred rokmi, ale nie je to

dokonalé. Mne sa páči Svätý grál a túžim sa ním stať. Byť prospešná druhým len bytím tam treba.

Svatý grál je každé lidské tělo, kterému automaticky zemřou odpory na pěti úrovních, to znamená od první do páté čakry. Nikdo jiný není Svatým grálem než ten, komu zemře ego, to znamená hmotné vědomí. Jestliže mám ale přání, nemůžu se stát Svatým grálem, protože si přeji něco jinak než se děje. To znamená: můžu mít odpor na jedničce, že jsem horší, než bych si představovala, na dvojce mi to vadí, na trojce mám třeba zlost nebo to chci uspěchat. Bacha, nemáte vůli člověka. Pak můžete mít na čtyřce lítosti nebo nenávisti, zášti k situaci, že se mi to, do prdele, nedaří, pak kritika. Tahle všechna přání vás zablokují. Proč byste si měli něco přát? Vaše časoprostorová křivka má svoje pozice, které dodrží bez vaší vůle. A naopak – čím víc vám hmotné vědomí bude podsunovat, že to dokážete usilováním, tím víc vás ovládá a nemůžete s tím nic udělat. Naopak, zmnožuje vám myšlenky, podkládá vám různé taktiky a duchovní cvičení, jak toho, do prdele, dosáhnu a budu tam dřív než Franta Novák. To je šílené. Ale on je dokonalý. Pozor, ten člověk si to musí prožít. Když to prožije, pochopí to. Proto je to perfektní.

Viem, že túžba by byť nemala.

Výborně, to už je dobré.

Ale som v stave, keď duša sa ešte veľmi raduje a je aktívna a rada niečo duchovného robí, baví ju podnikat aktívne kroky.

Hm, tak to jste ještě ve vleku.

Keby som nerobila nič ako radiš, cítila by som sa ako dieťa, ktoré je nútené sedieť a čakať. A ono by rado skákalo a hralo sa a hralo sa. Je to len pocit a radosť z aktivity smerom k bohu. Tie morálne veci ohľadom správania sa k druhým ľuďom, to sa učím, to je OK. Ale ešte by som rada robila niečo iné ako duchovné cviky na prípravu. Proste som nadšená a nepomôžem si a tá energia tam ešte je. Preto ťa chcem poprosiť za seba i iných mne podobných v tejto úrovni: porad' nám nejaké činnosti, cvičenia, ktoré nám pomôžu nejako prejsť týmto obdobím aktivity a radosti z nej a zároveň nebude nimi tvorený odpor na 5D planéte a súčasne nám možno pomôžu lepšie si zvyknúť na žitie šiestej čakry. Ďakujeme a posielame objatie. Mám ťa rada a možno, ak to má byť, sa uvidíme aj naživo. To by bola haluz. Ak tvoji odpoveď predýchám a prestanem sa hanbiť.

Nemusíš se hanbit. Vždyť jsem vyprávěla, že hmota si to dělá.

Môžem ju potom zverejniť na facebookovej stránke skupiny IA, aby bola aj pre ostatných. Iste sú aj niektorí iní v tomto zatiaľ rovnako pozadu ako ja. Tak pekný den, s láskou M.

Tady je výborné, když máte tyhle tlaky, dělat nějaké cvičení a nějaké věci, jít si třeba zaběhat. Nebo zrýt zahradu, unavit tělo.

Nedávno mně jedno moje dítě vyprávělo. Mají taky penzion a tam, kde je ten penzion, tam vede dva tisíce kilometrů cesta svatého Jakuba, kde ti lidé jdou pouť až do Španělska k moři. Svatý Jakub, jak víte, měl tři atributy: hůl, klobouk a mušli. Šel až k moři. A tohle moje dítě mi říká: „Mami, představ si, ti lidi jsou všichni na svaté cestě a oni nám kradou osušky.“ A já říkám: „No, tak když ti předávají klíče od toho pokoje, tak si to převezmi.“ „No jo, jenže oni chodí brzy ráno, třeba v pět. A my zavíráme v jednu v noci, takže ještě spíme. Oni už mají zapláceno, ale ráno si přibalí i tu osušku a odejdou.“ „No tak já nevím. Máš na ně telefon, tak jim zavolej, ať se vrátí,“ ještě jsem žertovala. „Představ si, oni pak řekli mému muži - co si to dovolujete, to vám asi dělá personál. A můj muž říkal - jediný personál jsme já a moje žena. A my si to neukradneme sami sobě.“ Takže jim pak položí telefon, a pak jim ještě dají palec dolů na penzionu. Já říkám: „Víš co, budeš to muset asi řešit jinak. Musíš mít napočítanou nějakou sumu navíc, aby sis mohla koupit nové osušky, když ti s tím utečou. Oni si to pak vlastně zaplatí a nemusí tě to štvát, když už tu zkušenost máš.“ Ona říká: „No jo, ale víš, co mi leží v hlavě? Vždyť to jsou lidi, co jdou svatou cestu, proboha!“ Já říkám: „No právě.“ A to je teď odpověď pro tuhle paní M. Já jsem jí řekla: „Víš, Luci, ono to je tak, že tuhle cestu musí jít ještě lidi, kteří potřebují svoje tělo tak unavit, že nedělá hovadiny. Až když dennodenně ujdou padesát až šedesát kilometrů a jdou to třeba dva měsíce, pak už nemají sílu na vůbec nic. A pak zažijete ten stav, kdy to tělo je úplně uondané a šťastné, že dýchá, že si sedne a napije se, vymočí se a má ty základní potřeby. Protože jinak by ego bouřilo, chtělo by všechno na světě.“

Takže pracujte. Vy máte každý den naplánováno spoustu práce. Ráno zazvoní budík, uděláte snídani dětem, svačinu manželovi, pak jdete do práce, běžíte na nákup, platíte složenky, máte spoustu věcí, které máte udělat. A v tom všem, to je váš program, máte být spokojení a vidět to lepší z těch variant, které vám ten osud nabízí. A tohle jste si naplánovali, ne navíc nějaké aktivity, že budu sedět v meditacích a budu se pít po Bohu. Dneska už to nejde. Dneska už na to není čas a ten, kdo tomu podléhá, ten má šílenosti...

Já vám něco přečtu. Já jsem to sice chtěla přečíst až v Hostýně, ale to stojí za to. Abyste věděli, že vám nekecám. Tady se teď opravdu dějí šílené věci, které se musí dít. A v každé té hladině se dějí jiné. Dobře poslouchajte. Musím vám ten příběh přečíst, protože z něj hodně pochopíte. A také uvidíte, jak se z toho oprostít nebo vymanit, což už vám předkládám dost let, ale tady to uvidíte vyloženě v praxi. Samozřejmě překroutím jména, překroutím osoby, překroutím místa...

Milá Ivanko, moc vás zdravím a přestože vím, jak moc vytížená jste, si dovolím požádat o radu. Můj synovec je znovu hospitalizován v nemocnici na psychiatrii. Jde prý o bipolární poruchu. Strídají se u něho stavy apatie a agresivity. Je to dvaadvacetiletý kluk, který byl vždy velmi chytrý, milý, ochotný a bezproblémový. Problém nastal až nyní, i když já bych řekla, že se pouze dostal na povrch. Naše celá rodina se hemží

černobílými mágy, kam oko dohlédne, a prosazování své vůle je na denním pořádku. Má sestra má celkem pět dětí a dlouhodobě velmi problematický partnerský vztah, kde kopíruje své rodiče. Já jsem bezdětná, svobodná, celý život nejdříve černý mág, pak bílý mág, momentálně v přestupní stanici do pokory, alespoň v to doufám. Poslouchám tě řadu let a mnoho jsem již zaplatila od té doby, co poslouchám. Už dlouho jsem nezažila noční strašení. A právě, když jsem si to uvědomila, přišla obrovská zkouška. Ovšem ne v noci, ale v reálu, v přítomnosti mého synovce. Sestra mně zavolala, že ho to znovu popadlo. Přestal brát prášky a zakouřil si marihuanu. A je na cestě k babi a k dědovi. Sestra bydlí ve Strakoncích a naše rodiče v Zákupcích u Prahy. Řekla mi, že byl velmi agresivní a ohrožoval sám sebe na životě. Ona z nějakého důvodu nechtěla upozornit policii, ani zavolat záchranku a tak jsme jenom čekali. Nakonec Petr dojel k našim rodičům a jeho projev byl prostě šílený. Strídaly se stavy, kdy chtěl všechny zachránit před zlem a zároveň se tím zlem stával a nesnesl ani náznak odporu. Mým rodičům vyprávěl o svém strašném dětství a jednoduše je svým chováním děsil. Od té doby už tři dny a tři noci nespál, nejedl ani nepil. Ve tři hodiny ráno mi volal, ať přijdu, jinak si mě najde.

Pozor, když jste ve stavu odchodu do pokory, tak tohle můžete prožít i v reálu, ne v noci.

Byla jsem konfrontována se Satanem, zkušebním komisařem, tváří v tvář. A díky tomu, že vás už léta poslouchám ovládla jsem strach těla, které se málem posralo a jen jsem sobě samé říkala: „Jen ho miluj, měj s ním soucit, ono se to stalo.“ Cítila jsem obrovskou lásku a soucit. To, co Petr (vím, že ne on) říkal a dělal, bylo opravdu silné kafe. Věděla jsem, že já jsem si zvolila tuto zkušenost, a že je to má vůle, a tak jsem to přijala. Vážně, i to, že to nemusím přežít. On ve mně četl jako v knize. A zkusil mne vyděsit všemi možnými způsoby. Prošla jsem. Dokonce mi to sám řekl.

Pozor, to je to největší vyznamenání, které pak můžete dostat.

Nakonec (nevím jak) jsem ho dokázala odvézt autem do Strakoníc, kde šel ke kamarádovi. Domů to zatím nešlo. Kamarád ho nakonec dovezl zcela vyčerpaného domů, kde usnul. Ráno jsme zavolali záchranku a nyní je stabilizovaný. Proč tedy žádám o radu já? On přesto, že není můj syn je mé Vědomí, a když přijel za mnou žádal mne o pomoc, i když byl mimo sebe. Má sestra situaci vnímá tak, že se tak sám rozhodl a je to jeho cesta, ne její. Jak mohu přispět já osobně ke zklidnění situace tak, abych nerušila jeho a její učení jako rodiny? Budu ráda za jakýkoli vhled a názor. V Petrovi se slily všechny agrese obou rodin, a je pro něho těžké to unést. Pravdou je, že si to jeho Vědomí vybralo jako nejlepší. Ale stejně, tak jsme si to vybrali i my, všichni členové rodiny, učíme se tedy všichni. Je ode mne příliš, pokud bych mu sehnala terapii? A jak s ním jednat? A

se sestrou, aby to nebrala, že se do toho motám? Děkuji, že jste, a že mohu být součástí. S láskou, xy.

Tak za prvé. Ano, všichni jste součástí učení. A pozor, už je nastaveno, jak to dopadne. To znamená, každý jednotlivý člen v tom divadelním představení má svou roli, kterou tam musí udělat. Lidé, kteří budou ještě v černé a bílé magii, budou dělat své odpory příslušné svým schránkám, kde mají nastavené, abyste si prožili všechny ty věci. Proto on vás vyzval mimo, aby vás prozkoušel v samotě. Věřte mi, je to dokonalé. On prozkoušel vás a propustil vás, což je úžasné. Klobouk dolů, gratuluji. A pozor, vy teď nesmíte litovat, když on ještě zůstane uvězněn, protože on na to ještě asi nebude mít. On musel jako dítě odmítnout všechny ty děje v rodině, ty útoky a ovládání jednotlivých lidí. To znamená, že on je v bílé magii a nemůže přejít do pokory, to znamená, že dnes je rozerván. Vidíte, jednou se tam střídá agresivita, podruhé zachraňování všech. A čím víc chce zachraňovat, tím víc posiluje hmotné vědomí i pro tu agresivitu, to je jak ping pong. Teď to má hodně lidí. On bude schopný mluvit jenom s vámi anebo pozor, s nestranným člověkem, který není člen rodiny, protože k němu nemá návazné odpory z minulosti v paměti jakoby v tom konání toho těla. Takže, ideální by bylo, když byste na něj měla čas a občas si s ním promluvila o tom, co ho trápilo, co ho tížilo. Já jsem hodně často zažívala stavy, vždycky jednou za týden po dobu dvanácti let ke mně přicházeli lidé na výklad, a v době, kdy po devíti hodinách odcházeli, tak kdyby zemřeli, tak by jenom zavřeli oči a vydechli by, odcházelo by se jim lehce. Vždycky jsem vám říkala na začátku, teď už jsem o tom dlouho nemluvila, že jsem vlastně kněz-nekněz. Ano, proto mělo velký význam v minulosti u církví, ještě samozřejmě má, kdy lidé, kteří hodně hřeší, nedokážou věci udělat v pořádku, tak pak před koncem života jdou a vyzpovídají se u kněze, který jim přijde dát poslední pomazání, rozhřešení. Těm lidem se líp umírá, i když si o tom jenom promluví s někým, kdo je aspoň trošičku smíří.

Existují místa, neřeknu vám, kde to je, ale je to někde ve Francii, kde každý rok, když začíná advent, tak se dělá procesí. V tom procesí jdou lidé, kteří mají na hlavách kápi. Ono to vypadá, jako když jde Ku-klux-klan. Nesou kříž, nesou ty zapálené svíčky v takových těch závěsech, a protože v té době už je zima, už je sníh, jdou bosí. Hodně často za nimi je krev, jak mají ty nohy zmrzlé a odřené. A jsou to lidé, kteří se i mrskají přes záda, protože celý rok dělali šílené věci. A když pak přijdou domů, tak mají pocit, že jsou čisti, že si to odšlapali a další rok zase můžou dělat sviňárny. Vidíte, jiný kraj, jiný mrav. Není to univerzální. Nechci říct, že Francie má tohle a někde jinde... Ne. Všude máte čisté lidi a samozřejmě, i jiné hladiny. Vy moc dobře víte, že to záleží na každém z nás, jakým je člověkem, co už si prožil, a co ne. Ale u těch umírajících to má smysl.

Takže, když s ním budeš mluvit, i když on neumírá, ale může se ti vyjevit, co se mu nelíbilo, tak si s ním promluv, pohovoř si. Nemusíš mu hned ukázat na Adamcovou, ještě by ji nesnesl, protože Satan si mě váží, mě propustil, ale informace nedovolí přiblížit tělu, které na to není připravené. Takže jenom běžně, lidsky se snaž, abys smiřovala toho chlapce s tím dějem, který probíhal v minulosti. To stačí. Pozor, může se stát, že k němu nebudeš mít už přístup, to taky může být pravda. Neběsnit, nefňukat, že to tak je. Pozor, nezachraňovat silou! Vy každý máte svůj úkol, co se máte naučit.

Zkusit to, když to nepůjde, zkrátka se stáhnout. Někdy to budete mít hodně těžké, ale vy to vydržíte.

Dobrý den, Ivanko. Dnes jen krátce. Už přes rok prožíváme v rodině vztahovku. Už jsem ti i psala dlouhý dopis o tom, jak se zeť chová, jak se dcera mění, no, asi si to nepamatuješ. Vyvíjí se to pěkně. Ještě to nedávám bez odporu. Poslední dobou mám pocit, že ty přednášky mají stále větší sílu. Platí ještě stále, že si máme dělat hranice a okřiknout hmotu: „Tohle mi dělat nebudeš!“

Ano, ale musíte být absolutně bez negativní emoce, když to tedy dokážete.

Slyšela jsem v jedné přednášce, že jakýkoliv odpor je bílá magie, že máme být nestranní. A v jiné jsi říkala, že si rychle někam zalezte, jakože už nedělat odpory. Ale ono je to stejně už dané, kolik odporů ještě uděláme, kolik máme už prožito. No, a já jsem se rozhodla po roce útoků ze strany zetě, že si ty hranice stanovím. Napsala jsem dopis, ve kterém jsem slovy 3D jim oběma vytkla to, co se mi nelíbí, a když nezmění chování, že se naše cesty rozchází. Rozsekla jsem to, udělala jsem čáru za tím vším. Také můj manžel souhlasí. I moje maminka se mě zastala a také udělá hranice, zeť to vše přes ni řeší, jako že se snaží proti mně. No, nedala jsem to úplně bez odporu. Dcera je teď vlastně jako mezi mlýnskými kameny. Má ráda manžela, ale i nás rodiče. Ale já jsem je tím dopisem úplně odstříhla, aby se trochu, jak se říká, vydusili. Cítila jsem, že je to tak dobře, že si nenechám jakoby ubližovat, že stanovím ty hranice. Myslela jsem si, že si to vše zeť uvědomí. Včera u nás byla moje kamarádka a úplně mě rozhodila - co jsem to prý udělala. Tak dlouho mi to trvalo, si to v sobě srovnat a ujasnit. A teď nevím, asi to nemůžu probírat s každým, překvapila mne, chodí k nám už dlouho.

Pamatujte si, že se vás vždycky hmotné vědomí bude snažit někde zlomit a nahlodat. Když už něco uděláte, tak tam pošle vždycky někoho, kamarádku, sestru, bratra, tatínka, různě..., ano, aby vás trochu nalomili. To co jste udělali, jste vždycky udělali proto, abyste za prvé neublížili, vy jste chtěli něco vyřešit. Uvědomte si, že zeť je vaše Vědomí, které sklídí jednou to, co teď dělá. A když je agresivní, to se nedělá, on v té době ubližuje také své manželce, kterou miluje, protože vy jste její rodiče, takže tudy cesta nevede.

Vím, že tím můžu přijít o dceru i vnoučka, že už je nevidím, ale riskla jsem to. Ivanko, teď bych potřebovala, abys mne pomyslně vzala za ruku, jako malé dítě, a řekla: „Pojď, neboj, ty to zvládneš!“ A pak mne pustila, abych šla dál. Budu ráda, když uslyším odpověď třeba v nějaké přednášce. Vím, že toho máš moc. Za všechno moc, moc děkuji. Lenka.

Beru tě za ruku: „Ty to dokážeš.“ Víte, člověk pochybuje. Samozřejmě ego chce všechno, chce i to dobro, odmítá to zlo. Chce mít i vnoučka, ale zase nechce to zlo samozřejmě,

tam to probíhá, ale nemůžete mít všechno najednou, vy se musíte vzdát něčeho, abyste to pak získali. Určitě jste milující rodiče, dceru i zetě i vnučka milujete, takže pro ně děláte první poslední. A většinou v těch rodinách jsou procesy založeny na žárlivosti jedné nebo druhé strany. Vždyť si vzpomeňte, proberte si vaše rodiny, jak se to vyvíjelo. Někdy to jsou velká dramata. A jsou zbytečná. Čím víc vnuka nebo vnučku nebo tu dceru kdo miluje, tím líp; a ne si je brát ku sobě.

Maminka teď nedávno koukala na Ulici. Tam se chystá nějaká svatba. A také ty babky se šermují o to, kdo si přitáhne tu rodinu na svou stranu. To jsou všechno takové blbosti.

Milá Ivanko, zkusím to stručně. V únoru tohoto roku zjistili u syna, 5 let, těžkou formu hemofilie A. Je to geneticky daná porucha srážlivosti krve, kdy postiženému chybí částečně, nebo u těžké formy zcela, faktor srážlivosti krve. Jde o poměrně závažné onemocnění, neboť může buď nějakou příčinou, pád, úraz, či úplně spontánně dojít k vnitřnímu krvácení. U něho jde o velmi atypický případ, neboť se na to přišlo teprve v pěti letech. Běžně se u těchto dětí na nemoc přijde nejpozději do dvou let. Děti často trpí bolestmi kloubů, omezenou hybností, způsobené vnitřním krvácením, a mají na těle velké množství hematomů. Náš syn, až na dvě velké boule na hlavě a jedno dlouhé krvácení v puse při lehkém nárazu a poranění dásní, v těch průběhu pěti let, neměl nic, co by tomu nasvědčovalo. Navíc jsme o této nemoci nikdo v rodině neměli ani potuchy. Poslední dobou byl velmi bledý a tak nám v nemocnici doporučili nechat ho vyšetřit na srážlivost krve... A ejhle, je to tady! Tato nemoc se přenáší výlučně přes chromozom X. Každá žena má dva chromozomy X, a muž má jeden chromozom X a jeden Y. A když má žena jeden defektní chromozom X, je chráněná druhým chromozomem X, a proto se u žen tato nemoc nikdy neprojeví, až na maličké výjimky. Jestli ale svým potomkům – mužům žena předá svůj defektní chromozom X, pak se mu tato nemoc projeví. Zjistilo se, že já jako matka jsem přenašečkou hemofilie. Takže je to pravděpodobně v naší rodině už několik generací a nemoc se objevila teprve teď. Ivanko, i přesto, že to se mnou v momentě, kdy nám sdělili diagnózu skoro švihlo, jsem se s tím dokázala velmi rychle vyrovnat. V dnešní době již existuje léčba, kdy se hemofilikům nitrožilně píchá chybějící faktor přímo do žil, a oni pak jsou v podstatě chráněni, a mohou vést přirozený život. To nás všechny velmi uklidnilo. Syn to snáší velmi dobře, v našem životě se vlastně, až na ty injekce dvakrát až třikrát týdně, nic nezměnilo.

Jen ty injekce. Ano. A co řešit? Nic. Bacha, žádné výjimky: „Jé, náš rod má úlohu přenašečů...“ Blbost. Jste dokonalou matkou. V osudu vašeho dítěte bylo nastaveno, že tohle bude, a jak se s tím vypořádáte. Vlastně o nic nejde. Jste dobrá. Sice to s člověkem asi v první chvíli možná trošku zacloumá, ale pak si uvědomíte, že žijete, dýcháte, ale hlavně, vy si pak vážíte podstatných věcí. Kašlete na nějaké krávoviny, co běžně slyšíte na ulici, co lidi chtějí, touží po tom - to jsou všechno nesmysly.

Musíme to dělat sami doma, školili nás v nemocnici, abychom mu mohli sami podávat injekce. Realita je taková, že syn to od manžela odmítá. Poprvé se doma netrefil do žíly...

No, tak to je logické, že jo, zkušenost.

Mne sice nechá, ale je velmi nervózní. No, jsme ještě na začátku, snad se to už brzo spolehlivě naučí...

Pak se to jednou naučí píchat si to i sám. Všechno se vyvíjí a kdo ví, on se má najít lék úplně na všechno, takže možná, že skutečně brzo přestane i tohle.

Manžel trpí proto, že ho syn nenechá píchat injekci. A když musíme k doktorovi po mém neúspěšném pokusu, cítím, jak je mu to trapné, jak by mu tu nemoc nejraději ze života vymazal.

Bacha, nebude mu dobře.

Ale věřím, že se to časem vyřeší. Zvláštní je, že když jsem se synem sama doma, tak jsem se zatím vždycky trefila. Když je u toho manžel, skoro vždycky to nevyjde.

Jasně, nervozita.

Ivanko, co ta nemoc znamená? Co nám má ukázat, a synovi, za co platí? Okolí uklidňujeme, že je to nemoc, která se v dnešní době dá léčit, že syn netrpí a může vést normální život. Mnohokrát díky, s láskou, M.

Vy víte moc dobře, že krev je záležitostí peněz. Je tam vlastně průtok majetku, oživování. Podívejte se v rodině, kde se něco odehrávalo s majetkem nebo s nějakými finančními věcmi. Ale taky to má samozřejmě souvislost s vámi jako s rodiči a s prarodiči. Tam všechny generace jsou zastoupeny, tak se jenom podívejte, co se tam odehrávalo. Já si vždycky vzpomenu v souvislosti s hemofilii na ruského cara. Tam to taky bylo v té carské rodině, že ti chlupci tohle měli.

Milá Ivanko, zmíním konkrétní případ, dotaz je však všeobecný, a předem děkuji za trpělivé dovysvětlení toho milionkrát již zmíněného. Před měsícem jsem měla první opravdu velikou hádku se svou tchyní. Opakovaně začala střílet kritiku a já to nakonec neustála a vybuchla. Mně to bouchlo, mně tělo bouchlo, naprosto mě to ovládlo, hněv se mnou cloumal a vše muselo ven. Nedávno přijela a já se s ní nebyla schopná bavit. Pozorovala jsem sama sebe, jak se na ni stále zlobím a nebyla schopná to ovládnout. Strhlo mě to. A netěším se na další setkání s ní, protože tuším, že to nejspíš nepůjde ani příště.

Já do toho trošku vstoupím. Ono to je delší. Proč předpokládat, že to nepůjde? To už vám také podkládá ego, že by něco nemělo jít. Každá jednotlivá schránka lidského těla má kolem sebe krustu síly svého vlastního hmotného vědomí neboli ega - a to je

oddělenost a takzvaná samota. V tom těle máte nastavené útoky proti někomu a něčemu. A jestliže v tomhle případě se zlobíte, to znamená ona si prosazuje něco, co se vám nelíbí, tak jste vlastně stejné. Což si vůbec neuvědomujete. Takže vy vlastně řešíte sama sebe, ne tu tchyni. Tohle je strašně důležité si uvědomit.

Nedávno mně jedna mladá žena řekla: „U nás v sousedství se dějí tak strašné věci, že já už jsem blízko nenávisti, anebo možná udělám něco, co mě možná poznamená na celý život, abych to zastavila.“ A já jsem jí řekla: „Já ti do toho samozřejmě nemůžu kecat, ale potřebuji ti něco ukázat. Jestliže ty se považuješ za morálního člověka a kolem tebe jsou lidé, kteří dělají opravdu strašné věci, až kriminální, to je něco takového, co se týká třeba i mafie, takové věci se tam dějí, a ty jsi schopná sáhnout třeba po zbrani, abys to ukončila, někomu ublížila, pak jsi stejná jako oni.“ A ta žena na mě vytřeštila oči. Říkám: „Ano, to je šokující, vid’?“ Právě proto jste zatěžováni těmi hrůznými činy toho okolí, abyste prokázali, že nejste stejní. Teprve tehdy se z toho vymaníte. Vzpomeňte si, už na základních přednáškách jsem vyprávěla příběh, kdy mi jedna paní z laborky říkala: „Ty jsi tak hodná, necháš si nasrat na hlavu kýbl sraček a ještě lidem poděkuješ.“ Já říkám: „Ano, Helenko, protože když udělám to, co oni udělal mně, tak jsem stejná.“ To je začátek, kdy vycházíte ven, protože vy jste vše. A jestliže já takhle zaútočím nikdy to neskončí, bude to pořád pokračovat.

Stojím o narovnání našeho vztahu, ale mé ego mě válcuje, tělo se vzepře, vyvalí se pocity hněvu a křivdy a nejsem schopná to ovládnout. Mám to nechat být? Ale to pak na ni i dál budu útočit, byť jen mlčením. Nebo se ego postaví? Polknout způsobenou bolest, odpustit. Chci jí odpustit, ale doopravdy, nejen proto, že bych měla.

Vzpomeňte si, jak jsem vyprávěla příběh, kdy mému dítěti někdo podal drogu. A jak jsem potom jednou přijela domů, a i když ona nesměla chodit ven, ale najednou doma byli dva chlapci s kapucemi. Je večer, zima, pátá hodina, v listopadu, v prosinci, to už máte venku tmou. Přijdu domů, najednou boty... Teď srdce začalo bušit - je tam moje dítě a jsou tam nějací kluci, co jí dali drogu, že. A já jsem otevřela ty dveře do bytu a říkám: „Ahoj kluci, ahoj Péťo!“ „Mamííí...“ Ona byla fakt nevinná, ona vždycky byla čistá, věřila jim. Kluci byli evidentně vyděšení, když přišla usměvavá maminka. No a teď to začalo. Já jsem se otočila, šla jsem krájet maso na guláš. Mně se vyboulilo břicho úplně ven, jak ten Satan vylezl a říká: „Vyhoď je, vyhoď je, oni jí něco udělají.“ Já jsem věděla, že nesmím. Já jsem si protkla prsty, zamáčkla jsem toho našeptávače, šla jsem k těm dveřím a řekla jsem opak. Řekla jsem: „Kluci, dáte si s námi večeři?“ Takové vyděšení: „Ne, ne, ne,“ hlavami jenom zatřásli. Já jsem se vrátila k tomu prkénku. Jeden proběhl, druhý proběhl, bouchly dveře a byli pryč. A ta Péťa stála za mnou a říká: „Jak jsi to udělala? Ty jsi byla s námi v tom pokoji.“ I ona to cítila. Ano, protože já jsem jejich Vědomí, tím pádem mě nerozdělí hmota mého těla a jejich těla. To je směšný herecký výkon, ta hmota vám to hraje, že máte někoho nechtít.

Takže až budete cítit, že vás nabádá k tomu, jak s tou zatracenou tchyní zase nepromluvit, udělám pravý opak, já si budu vládnout, já řeknu: „Hele, mami, už mě to sere, už bychom se měly sblížit. Udělaly jsme obě blbost, to si přiznejme. Já se ti nebudu

montovat do tvých věcí. A ty se mi nebudeš montovat do mých. Mám tě ráda, jsme jedna rodina, nebudeme si kazit život.“ Uvidíte, že se vám strašně uleví. Pochopíte, že jste to vlastně takhle chtěli.

Mám to podobně například s přáteli, kteří mi někdy ublížili. S odstupem času můžu říci, že jsem jim odpustila, ale nezapomněla, ale víc je už v životě nepotřebuji. Dotaz zní: jak přemoci běsnící ego, které nechce přijmout kritiku v pokoře, ale stále zuří. Píši rychle, snad mě pochopíš, děkuji. Ivanko, mám tě moc ráda.

Bože můj, tady tě ovládá ještě hmotné vědomí. Chce, abys trpěla. Trpí ego, Bůh udělá vždycky všechno pro to, aby souhlasil. Jestliže mne někdo kritizuje, možná, že bych se měla pozastavit a říct si, jestli na tom třeba něco není, jestli fakt nemůžu něco zlepšit. Anebo tomu člověku poděkuji, že mě zkritizoval: „Díky za radu. Já to třeba udělám příště líp.“ Ta tvrdohlavost je hrozně náročný, takový běsnící děs ve vás, takové to odmítnutí, že jsem tedy špatný. Zkus si prohlédnout, jestli někdy v minulosti jsi tohle neměla v dětství nebo v celém životě. Třeba, když někdo řekne dceři nebo synovi: „Prosím tě, pojď mi pomoci, potřebuji to...“ Tak třeba on to nemyslí vážně a to ego druhého člověka to může pak třeba lítostí, vztahovkou nebo zuřivostí zastavit, že jsem asi špatný, když mě to nenapadlo. Vám to podsunuje to ego. Ego podsunuje a dělá všechno pro to, aby vás, ty dvě hmoty rozdělily. Chápete to? Ale vy nejste ty hmoty, vy jste Vědomí v tom těle. A Vědomí i toho druhého. A ta hmota vám to nedovolí.

Takže udělejte všechno pro to, abyste mu nesedli na lep. Vemte si, že to je maminka vašeho manžela, kterého určitě máte ráda. A babička vašich dětí, když máte vnoučata, její vnoučata samozřejmě. Takže tam všechno mluví pro, abyste se sjednotili. Když je rodina roztržená, bolí to všechny, každý na to myslí, každý v práci na jiné straně města, a je to vždycky pro vás těžké. Zkuste jednou udělat opak toho, co vám nalhává ego, jenom jako zkoušku: ji to taky možná mrzí, už by to třeba neudělala. Také je zapotřebí tomu člověku dát druhou šanci a třeba i těm přátelům. Víte, hodně lidí projde kolem vás v životě. A i vy jste třeba někomu něco udělali nebo on si to myslel, a vy jste to tak nemysleli, takže to může být i váš případ, ale nejenom to, pak byste byli strašně rádi, kdyby ten člověk vám dal tu druhou šanci. Tak ji zkuste dát i někomu druhému, protože když nedáte vy, tak ani vy ji nedostanete. Už víte, že jste všechno, takže všechno se vám bude vracet. Zkuste se na to dívat z nadhledu toho velkého Já.

Dobrý deň, Ivanka. Chápeš to správne, že keď teraz neprejdem do piatej dimenzie, tak najbližšie príležitosť na to budem mať ako Duša až o dvetisíc pozemských rokov? Dovtedy sa budem inkarnovať stále do 3D reality, pretože ako si povedala, brána medzi dimenziami sa dočasne otvára iba raz za dvetisíc rokov? Ďakujem za odpoveď. Karol

Nemusí to být pravda, i když brána se otevírá po dvou tisících letech, ale pro hromadný výstup, jako je teď, protože ta planeta, která je za námi, je zhruba těch dva tisíce let (jakoby ty vzdálenosti jsou takhle nastavené), takže nastává další hromadný výstup té třídy, která tady teď zůstává jako osmá, tak se stane za tu dobu devátou. Zkuste si

vzpomenout, my jsme měli teď v tom mezidobí, čas od času se tady někdo prolнул do těchto stavů, to znamená, stal se osvíceným nebo svatořečeným, to už je jedno, jak se to bude jmenovat. To znamená, jsou takoví lidé, ale těch je strašně málo na to množství, to jsou jedinci.

Takže je možná i varianta, že dojdeš osvícení. Ono se tomu říká ve 3D osvícení, ale vy už víte, že na tom není nic výjimečného. Je to přirozený vývoj každého z nás. A každého z nás to čeká ve své časoprostorové křivce. Takže na co přemýšlet o takových věcech, kdy a jak já se tam dostanu, jak dlouho budu čekat. To vás vůbec nemusí zajímat. Vy máte žít to, co jste si na sebe oblékli.

Dobrý den, Ivanko. V současné době probíhá na planetě naplno stěhování teplotních pásem. Na počasí si nestěžuji, je jaké je. Jednou na nějaké dřívější přednášce jsi říkala, že bude často pršet, a že si planeta vytvoří svou atmosféru. Můj dotaz zní: Jak to bude s vodou, úrodou, zvířaty a lidmi celkově? Dá se říci nějaký časový horizont (nemyslím nějaký přesný čas)? Děkuji za odpověď. Anna

Ne, ten horizont vám neřeknu, ale to už víte, že se to děje. Já si vzpomínám třeba na facebooku: desátého května uveřejnil fotografii Pepíček Bakula, kde utrhl první okurku. Říkal: „Hele, loni pátého května jsem teprve sázel semínka.“ Ano, my bychom měli dvakrát až třikrát za rok sklízet. Navíc, jestli jste pozorní, letos sice moc nepršelo, ale pozor, úroveň spodních vod je pořád dobrá. Takže ta voda je, nenechte se ničím vyděsit. Samozřejmě snažte se neplýtvat vodou, to už myslíte na planetu, to už myslíte sami na sebe, na hmotu, která tady musí přežít, to je automatika. Ale vzhlížejte na to opravdu z toho nadhledu toho Ducha. Děláte to skutečně pro všechny. Takže proč si čistit zuby tak, že teče furt voda? Stačí namočit kartáček, zavřít vodu, vyčistit, pak si vypláchnout, každá kapka se počítá.

To stěhování těch teplotních pásem se děje proto, že planeta se teď přerouzuje, my se dostáváme do jiné frekvence. Ta vyšší dimenze má úplně jiné fyzikální vlastnosti, dneska jsme už o tom mluvili. To, že se vlastně taví póly těch ker ve vodu, to je obrovské množství, obrovská váha na ten střed, který je vlastně žhavý, takže jsou různé propady desek. Teď je vidět, že tři sopky na planetě jsou skutečně ve stavu, kdy by mohly bouchnout. Jednou je Etna, pak je to nějaká supersopka, která je někde u Japonska a jedna je v Jižní nebo Severní Americe, ale tam už to sledují snad dva roky, protože to magma se tam hromadí... A to by změnilo hodně. A vy víte dobře, že má dojít k těmto věcem. Máme mít i moře, díky těmto posunům. Bude to dost dramatické, protože bude hodně zemětřesení, bude hodně všeho možného. Vy hlavně o tom nepřemýšlejte, nebojte se, to je zbytečné. Vy nikdy totiž nemůžete zemřít, protože vy jste Vědomí. Hodně z vás bude prožívat i stavy, kdy se stane něco velmi dramatického, kdy najednou zažijete - aha, tak teď umřu. Řeknu to drsně: a budete čumět, že to s vámi nic neudělá. Takové to - tak jo, teď asi umřu. A všechno se udělá - fííí... a budete z toho venku. Je to proto, abyste si to prohlídli. Je to strašně příjemné. Vy to totiž o sobě musíte vědět, o nic jiného nejde.

Tím, jak té vodní plochy bude pořád víc a víc, tak se budou vytvářet páry. A ty páry nás ochrání v prvních stovkách let. Asi tři sta let by kolem Země měl být takový opar, který nás bude chránit, také i před zářením z vesmíru, což je dobře. Blbé pro nás bude, že moc slunce neuvidíme, ale ono je pro nás i teď trošku nebezpečné. Víte, že se máte před ním chránit a není to moc zdravé. Ale je krásné vidět modrou oblohu se sluncem, tak si to zatím ještě užívejte. Zkrátka si užívejte toho, co přichází, krok za krokem. To je jediné, co můžu doporučit. Takže přesný čas samozřejmě nevím, řádově bych to taky nedokázala odhadnout. Je to zbytečné, nemyslíte?

Pred rokom, približne v rovnakom mesiaci som zažil najväčšiu platbu v mojom živote. Pred rokom mi v jeden deň naraz začali zlyhávať ľadviny, pečeň, žlčník, silné žalúdočné kŕče. Nikdy v živote som tak veľkú bolesť nezažil. A to som prežil v nemocniciach kadečo. Od tej bolesti som dostal silný tetanický záchvat, kedy lekári povedali, že sa im ma nevyplatí operovať a musíme len vyčkať, či prežijem ráno. V ten moment bola najväčším vykúpením smrť, ktorú som v ten daný moment videl ako najkrajšiu vec. Čo sa mi môže stať?

A jsme u toho. Ano. To je vlastně úleva, tam není žádný strach. To je strašně příjemné.

Napokon keď som sa prebral, mi absolútne nič nebolo a následné vyšetrenia potvrdzovali, že som úplne v poriadku.

Pozor, tenhle chlapec tam měl ještě to, že přišel domů a řekl tatínkovi, že chce odvézt do nemocnice. A on řekl: „Počkej, já se musím dojívat na fotbal.“ Vy nesmíte ani odsoudit toho otce, rozumíte? Tam je všechno pro vás připravené. Ta hmota má neuvěřitelný děj a vy musíte odolat.

Dnes sa akosi história opakovala. Už dva dni mi celkom silno pobolievalo pod rebrami. V noci nastali kŕče a dnes celý deň som bol doslova nepoužiteľný. Dnes v podvečer mi zavolať kamarát, či sa nestretneme v Čadci, alebo tam prestupuje a už by ma rád videl po rokoch, čo sme sa nevideli. Tak som si obliekol hmotu, zaťal zuby a šiel na železničnú stanicu. Zatiaľ čo on rozprával, tak zo mňa tieklo ako z vodopádu. Keby niekto býval vedel, akú bolesť prežívam, tak by mi dal Nobelovku za výdrž. Napokon keď sme sa rozlúčili, som si to namieril do lekárne, kde som si kúpil úžasný čaj z byliny vachta trojlistá. A aby moje hmota ušetrila peniaze na taxík, tak si to vybrala pešo tri kilometre do kopca na sídlisko. Tak tá cesta už by ani nebola na Nobelovku, ale za špeciálnu cenu prekonania. Posledné metre pred panelákom som myslel, že sa budem plaziť ku vchodu a budem sa posúvať zahryznutím zubov o betón. Keď som vošiel domov, tak hovorím otcovi: „Keď domal'uješ stenu, ber auto a ideme na pohotovosť, lebo asi zdochnem.“ A on: „No to určite nie. Lahni si a daj si tabletku a počkaj, čo bude.“ Hovorím si: „Super, ako pred rokom, keď mal futbal. A až po futbale sme šli na pohotovosť.“ Napokon som si sadol a presne mi prišlo, z čoho to mám. Ja som to aj čakal, lebo

pred mesiacom som chcel hmotou menom Michal ovplyvniť priebeh začínajúceho vzťahu a nevedel som stráviť to, že to nejde tak, ako to chcem ja. Očakával som, príde platba. Ale že až taká brutálna, to som nevedel. Ach, moje telo už nezvládalo si ísť ani urobiť čaj. Napokon keď som si tú bylinu uvaril, tak za pätnásť minút mi nič nebolo. Absolútne nič. Nevieť, či to bolo tým, že po ceste domov si hovorím: „Michal, musíš to prijať, že zomrieš.“ A to som si hovoril, dokým som si neuvaril čaj. Možno sa to aj zajtra bude opakovať, možno nie. Ale dnes to bola krásna lekcia.

Míšo, jsi úžasný kluk. Ano, vidíte, takhle se opakují věci. Děj je podobný, ale už jinak nastavený. Herci hrají podobné role, ale už s menšími odpory, samozřejmě všichni. My se takhle vytahujeme ven z té hmoty. Je to vyložene jako šnek. Když vidíte vrták, tak takhle se jakoby vytáčíme. Ano, je to další kolo, je to jak v ringu, když si půjdete dát přes držku, přesně takhle to vypadá. On už to přijal dvakrát. Teď už ani nemusel do nemocnice, otec už taky samozřejmě reagoval mírněji, protože tam bylo i to, že se mu to v první chvíli nelíbilo. Ale taky to svým způsobem přijal, neběsnil v tom prvním kole. Takže, v tom druhém se to muselo trošičku zopakovat. A možná, že už nebude muset být třetí. Uvidíme. To nám Míša, když tak za rok napíše.

Dobrý den. Opět se na vás obracím s dotazem. Mám klientku ve středním věku. Tato klientka má roztroušenou sklerózu. Nemoc postupuje nemilosrdně. Tělo chátrá, neplní svoje funkce jak by mělo. Už je odkázána na pomoc ošetřujícího personálu. Klientka je velmi statečná, nikomu nechce být na obtíž, a již dlouho přemýšlí o eutanazii. Ale je to řešení? Když ukončí život touto cestou, znamená to, že v dalším životě si musí dožít to, co přerušila? Narodí se jako postižená? Tchán mé sestry spáchal sebevraždu, zastřelil se. Myslím, že důvodem bylo jeho zdraví. Bylo mu už přes osmdesát let. I on bude muset v příštím životě dožít jen krátký život, ten, o který se v tom životě připravil? Pracuji jako pečovatelka a vím, že před odchodem z tohoto pozemského světa mnozí trpí a někteří velice. Nic radostného. Neodsuzuji ty, kteří si pak v tomto zoufalství sáhnou na život a ukončí ho dobrovolně. Asi tuším, co dostanu za odpověď, ale chtěla bych v tom mít jasno. Děkuji moc, Dáša.

Tak, Dášo, vy jste toho asi ještě moc nenaposlouchala, jinak byste věděla odpověď. Ale audia samozřejmě existují, píše se o ně Danovi Hrabalovi, adresa je na webu.

Ale odpovím teď na váš dotaz. Osud člověka je nastavený se všemi reakcemi. Pokud je v tom osudu ještě silné ego a tělo má reakce se silnými negativními emocemi, tyto emoce se zaznamenávají, a pak se obléká v další inkarnaci tělo, které je má v té míře, kdy ukončilo ten svůj původní život a pokračuje dál. Takže skutečně vůbec o nic nejde. Ten, kdo má spáchat sebevraždu, ji spáchá z jakéhokoliv důvodu. Ale už jste tam slyšeli jemnou odpověď. Jsou tam důležité míry těch negativních emocí. Takže já, když budu dneska smířená s tím, že už jsem tady všechno udělala, nepovažuji se za špatnou, ani nikoho z okolí, nemám vztahovky, nezuřím, netlačím něco, nebojuji si za něco, nepláču, není mi to líto, ne-nenávidím svůj život proto, že jsem ve středním věku a musím odejít,

nekritizují svůj osud, protože vím, že už jsem si odžila všechno a můžu skončit, můžu požádat o eutanazii. Ale tady jde o míru těch negativních emocí. I tohle může být čisté.

Vy moc dobře víte, že rozhodnutí jsou už naplánovaná. Stav ega je, že vaše tělo útočí proti něčemu, co se mu nelíbí. A když jsem smířená..., když jste v pokoře, pak můžete dělat úplně všechno. Proto běžný člověk ve 3D nerozezná, ani vy byste nerozeznali z nižšího vztahu, jak ten člověk to myslí, jestli tam ještě útok je, anebo je tam jen chování, mechanika těla. Jednou si sednete do křesla, až toho budete mít už dost, zavřete oči a odejdete. Svléknete si tělo a bude to přesně v čas, kdy budete cítit, že se blíží. Člověk tady ve 3D umíral velmi náročně a velmi dramaticky, protože tady se střílí z toho těla a bolí to, takže se pak musí z tohoto důvodu navracet, aby si své bolesti znova odžil. Ale není to nic proti ničemu. Tímhle straší samozřejmě bílá magie, protože bílá magie uznává jenom dobro, dobré skutky, a straší tím, že se pak narodíte. Ano, jistou souvislost to má, ale ne takovou váhu, jakou byste tomu přikládali v bílé magii. Tak to není. Stačí mít soucit a být nestranný. Nestranný znamená, že se vžijete do kůže toho člověka, vy mu rozumíte.

Já jsem teď viděla v Itálii nádherný film. Nevím, jak se jmenuje česky, v italštině by to bylo Pod půlnočním sluncem. Tuším, že to je americký film. Bylo to o dívce, která měla nemoc, že na ni nesmělo nikdy zasvítit slunce. Kdyby zasvítilo, tak ona do krátkého času zemře. Taková speciální nemoc, vytvářejí se jí na těle fleky a zemře. A ta dívka se v osmnácti letech zamilovala. Ona vlastně toho chlapce milovala od dětství, protože když nesměla ven, tak jenom ze stínu pozorovala děti. Napřed tam jezdil malý chlapeček, pak větší kluk a pak dospělý kluk, asi dvacetiletý. Ona žila jenom uvnitř v tom domě, a ani nechodila moc ven. Když jí bylo osmnáct nebo devatenáct a udělala maturitu, tak tatínek jí přinesl vysvědčení a tím, jak měli oslavu a takový jiný den, tak si říkala, že si vezme svou kytaru a půjde si zahrát písničky, které složila o tom přijetí. Přišla na nádraží a hrála tam tu písničku, a najednou tam před ní stál ten kluk. Ona z toho byla úplně v šoku, protože ona ho milovala, v tom sešitě bylo jeho jméno, pro něj skládala písně, a najednou on tam stál. A ona byla tak vykulená, že zkrátka zdrhla a ten sešit tam nechala. Druhý den zase byla zmatená, teď ho chtěla, tak zase v noci, tak jí šel doprovodit, když se setkali, vrátil jí sešit. Zval ji samozřejmě na rande, ona to rande vždycky přijala, ale až večer, až má čas. Ona měla úžasného tatínka. Ten tatínek věděl, jak je nemocná, samozřejmě se o ni obával, jako se my všichni bojíme o své děti, ale říkal: „Hele, to bys neměla. Ty bys mu měla říct, co ti je, protože když se do tebe zamiluje, tak to se nedělá.“ Ona to chystala, ale bohužel mu to nestihla říct. Jemu ale obrovsky pomohla. On byl po operaci ramene, protože dělal blbosti na nějakém večírku, kde se předháněla ega a z takového frajerství skočil do bazénu a rozdrtil si rameno, takže nemohl závodně plavat. A do vody se bál i vlézt. A oni jednou, když byli spolu venku, tak vlezli spolu do vody, a on najednou začal plavat a zjistil, že ta ruka mu plave, že s ní může hýbat. Oni, jak byli šťastní, že se to povedlo, že do té vody vlezl, tak usnuli na břehu a vzbudili se deset minut před východem slunce. A teď ona začala zmatkovat. On to ještě nevěděl. Ona utíkala, on za ní. Samozřejmě paprsek ji dostihnul. A už druhý den se začala třást a bylo vidět, jak pomalu odchází. Ale ten táta byl úžasný. Ona říká: „Tati, viš, já bych chtěla vidět západ slunce. Já zítra, i když zemřu, tak já potřebuji vidět s Frankem západ slunce.“ Takže ten tatínek souhlasil. Sám ji doprovodil

na tu jachtu, kam šli ti dva mladí. A ještě předtím on vyhrál závody v plavání, to byl taky důležitý moment, takže on jí byl vděčný. A jak jí chtěl udělat radost, tak ji, protože ona krásně hrála na kytaru a zpívala, pozval do nahrávacího studia, že nahrají písničku. Ona tam vyzpívala tu lásku k životu a takovou tu absenci strachu ze smrti. Pak byl střih. A oni, jak stáli s urnou a vysypávali ji do moře, tak nikdo z nich neplakal. Rozloučili se, on si sedl do auta a jak jel, tak pustil rádio. A tam ona zpívala tu svou písničku. Tak volal tomu tatínkovi: „Okamžitě si pusť rádio.“ A ten táta volal všechny známé: „Pojďte sem, pojdte sem, naše holka zpívá.“ A nikdo neplakal. Ano, tam ten prožitek byl.

Takže, když vám bude třeba i umírat dítě, žili jste s ním, ono žilo s vámi. Vy mu můžete dát obrovský dar v tom přijetí. Těžko se odchází člověku, když jeho okolí nařiká, křičí a běduje. A lehce se odchází člověku, když jste všichni souhlasní. Nic jiného vám totiž nezbyvá. Vy dokážete vyřešit úplně všechno, ale jenom v Jednotě, nikdy ne v rozdrobenosti.

Milá Ivanko, chtěla bych se tě zeptat, co je příčinou nebo jaký má smysl začátek menstruace u dívek ve věku okolo devíti, desíti let. Proč nastupuje puberta u dívek dříve, než tomu bylo před léty? Přeji ti hezký den. Jestli odpovíš, budu ráda, když nebude čas, tak nevádi. Měj se hezky.

Ano, já jsem taky jedním z těch dětí. Už víte, že stav Ducha a Duše není stavem těla. To znamená, že malé dítě nemá malou Dušičku. Má ji stejně velikou a hodnotnou, akorát hmota těla musí být malinká, aby matky přežily, když mají porodit nového jedince. A on pak doroste, to znamená, že je omyl, že to dítě je někde pozadu. Naopak, děti jsou další vývojová fáze planety, to znamená, další hmotná složka v časoprostorové křivce, takže mnohdy jsou dál, než jsou rodiče. A také vzrůstá duchovnost na planetě, protože třídy se navyšují, tak mnohé děti jsou dávno „dospělé“ už v raném dětství. Na tom dítěti poznáte, že je rozumné, neublíží, je láskyplné, umí pomáhat těm rodičům, je soucitné, dokáže řešit věci v klidu. Kolikrát se nepřikloní ani na jednu, ani na druhou stranu, protože ví, že když se před ním třeba někdo hádá, že oba mají svou pravdu. Takže ta duchovnost se projevuje tím, že vám začínají fungovat čakry s přídavnými zařízeními, což jsou žlázy s vnitřní sekrecí, velice brzo. Tam se pak stane to, že to dítě skutečně strašně rychle vyroste. Já jsem byla taky takový obr. Všechno jsem měla mega. A nakonec mě pak ty všechny děti přerostly. Já jsem rychle byla jakoby dospělá - a ta psychika se projeví právě na tom stavu těla. Tak proto to je, z žádného jiného důvodu. Vy víte, že já to neberu jako svoje vlastní, křičím to dokonce do éteru. Já jsem dokonce, v šestinedělí, když mě maminka přinesla domů, tak mně museli odsávat mléko z mých malých dětských prsíček a měla jsem jakoby menstruaci. Maminka byla vyděšená, myslela, že mi někdo něco udělal, ale paní doktorka říkala, že to sice ještě neviděla, ale že to četla, že to je možné, tak asi už to někde bylo zapsané, byl to nějaký dopad toho propojení jakoby s tou matkou. Ale i ta moje maminka je dost dobrá, i když tam ta trojka byla celoživotní problém, ale to už má vyřešené. Maminka je teď anděl, do slova a do písmene.

Já jsem teď přijela z Itálie a maminka mi říká: „Já jsem se na tebe strašně těšila, chyběla jsi mi.“ Já říkám: „Už jsem tady, mami.“ Ona: „Včera jsem hodinu brečela.“ Já: „A teď

mi řekneš takovou věc. Proč jsi brečela?“ Ona: „Představ si, já jsem včera usnula u televize. A najednou jsem cítila, jak mě tatínek takhle zezadu objal. A já ho cítila po pachu. A říkám mu: ‚Jiří, jsi to ty?‘ A on začal brečet. Tak jsem brečela taky.“ Já: „Mami, přiznej se, ty se za ním těšíš.“ A ona kývla. „Mami, varuji tě. Pak se ti zase tam bude stýskat po mě.“ A to už jsme se řezaly. Vy potřebujete rozesmát toho člověka. Samozřejmě je to trochu jinak. Víte, ale mám krásný pocit z toho, že ona se nebojí nějakého případného odchodu, to vám hrozně ulehčuje. Takže my si to teď užíváme tady a teď. Teď jsme spolu. A říká: „Víš co? My to oslavíme, že ses vrátila.“ Takže zítra máme společnou večeři.

Dobrý deň, Ivanka. Ani neviem, kde začať a či vôbec odpíšeš. Odišla som od partnera zo vzťahu, ktorý nemal budúcnosť. Každý máme predstavu o rodine úplne inú. Mám dve deti z prvého manželstva a som vdova. Môj manžel bol slušný, pozorný, milý človek, ktorého som si ako dievča vysnívala a myslela som si, že spolu zostarneme. No jemu sa ukončila cesta života v bode B, keď sme s tým vôbec nerátali, nepripúšťali sme si, keď ochorel na rakovinu lymfatických uzlín. Po piatich rokoch som stretla človeka, ktorý vedel, že mám dve malé deti, šesťročný chlapec a dcéra jedenásť. Chcel rodinu a ja som si myslela, že toto bude konečná. Spolu máme päťročnú dcéru, o ktorú sa súdime. Náš vzťah som ukončila. Ja viem, že to bolo správne rozhodnutie, lebo spolu sme sa všetci trápili. Staršia dcéra, momentálne pätnásť rokov, navštevuje psychologickú poradňu a kvôli tomu, čo sme u neho prežívali. Ale už druhý deň ma Satánek skúša a ja revem ako krava, že nie som dosť dobrá a že ma nikto nemá rád tak, ako ma mal zosnulý manžel. Vyčítam si, že trpeli deti a že museli prežívať stres. A že dodnes nechápem, ako som mohla naletieť takej pretvárke, ako bol druhý partner. Cítim sa iba použitá, aby som mu porodila, mal navarené, o domácnosť postarané. Žiadne pohladenie, spoločné chvíle, som sa cítila ako použitá rohožka. A naša dcéra po príchode od tatíka rozpráva, aký je skvelý a ako to bolo super... A najnovšie, že má priateľku, princeznú, že sa bozkávajú a budú mať bábätko. Vôbec ma neserie, že som odišla, ale ja verím na úprimnú lásku, aj teraz revem, to bude ľútosť či čo. Nechápem prečo, keď vám niekto povie, že ťa miluje a potom miluje niekoho iného. Z tvojich prednášok viem, že si to želáme zažiť, preto sa nám to deje a žijeme taký život. Ale ako tomu egu vysvetliť, nech ide do prdele a na partnera sa nehneváť, lebo tá zlosť je silná. Neviem s ním komunikovať, lebo ma vytáča tým, že komunikuje ako dieťa, nie ako zodpovedný chlap. Chce sa dohodnúť o stretávanie s dcérou, ale návrh nepovie. Ak sa vyjadrím, tak sa nesúhlasí. Myslím, že to zase jeho ego trpí, že som si dovolila od neho odísť. Nahnevá ma vždy tak, že mám zlosť takú veľkú, že by som ho aj udrela. Vždy ma zadrží myšlienka: si krava, máš tri deti a treba sa o nich starať.

Ano, to je dôležitý post.

Ivka, viem, že všetko je dobré, ale šliapem na mieste. Čo ma posunie ďalej? A tá ľútosť, že nie som dobrá, ma desí. Keď si nájdeš čas, prosím ťa, odpovedz. K čomu je to dobré, čo mi to má povedať, naučiť? S láskou Ad'ka. V Košiciach som ťa prišla objať na koniec prednášky, len aby si si ma vybavila.

Ad'ko, za prvé, kdyby to byl můj život, řešila bych to tak: první manželství úžasné, bezvadné, mám z něj báječné dvě děti. Pět let jsem byla bez nikoho, pak jsem někoho potkala a chtěla jsem to zkusit zase. Neměla jsem v úmyslu, aby děti trpěly. Je to pravda, proč si to tedy vyčítat? Takže když to nevyjde, a i když máš dítě a chceš se rozvést, protože to nemá smysl, je to jenom rozhodnutí - takhle žít nemůžeme. Ale pak budu zase šťastná, že mám to další dítě. Jestliže budete rozhození, když vás takhle něco jakoby zaskočí, pak trápíte i ty děti. Takže když vidím, že to neklape, samozřejmě nebudu hned vstupovat do vztahu, budu si hlídat pozici, abych věděla, že těm dětem se daří dobře. Ano, a je dobře, že jsou dvě z toho prvního manželství, že měly nějakého spojence, když třeba přišel ten další člověk do rodiny.

Víte, člověk se má radovat ze všeho. To, co mi zbude, se počítá, jinak se osud posouvá dál. Taky budu přát svému bývalému muži, aby měl dobrý vztah a další rodinu, když mu to se mnou nevyšlo. Vždycky jsou na to dva. Proč mu to nepřát? To moje dítě za ním bude samozřejmě docházet. Tak když mu tam bude dobře, tak já budu jenom ráda, že mu tam bude dobře. A nebude mě štvať, že ten druhý má krásnou rodinu a čekají děťátko a nevím, co všechno, že já jsem někdo horší, že já to nemám. Ego podvrhuje vždycky ty mínusy. Ale Boha jste si přišli najít sama v sobě právě proto, že si budete přát pro své Vědomí v druhých lidských tělech to, co máte vy, protože to je vaše skutečná realita – jednotný Duch. Takže, ač vám ego nalhává: „Ježíš, on se má dobře a já trpím... Ne, ať se má dobře.“ Protože když tam bude moje dítě chodit, bude mu dobře. A když já nebudu doma takhle fňukat a žárlit na to, že on se má dobře, tak já i svému dítěti budu dělat doma dobře. Protože když budete podléhat té žárlivosti a koukat tam do toho druhého hrnce, který vám nepatří, tak budete trápit své vlastní děti. A i ty z prvního manželství, i ty z toho druhého. Tečka. Tohle je cesta do pekla. Popřejte cestu každému dobrou, jste to taky vy. Pak vám bude dopřáno.

Dobrý den, Ivanko. To jsem zase já. Omlouvám se za tu smršť e-mailů, ale už nevím, co dál. Jsem úplně na dně. Kolikrát mě napadají myšlenky, že bych raději umřela. Je mi hrozně zle a nikdo neví, co se mnou. Nevím, zda to má nějaký smysl vám to psát, ale začalo to po předávkování marihuanou před dvěma měsíci. Kamarádky nápad si dát buchtu z trávy. Od té doby se se mnou všechno houpe jako bych měla mořskou nemoc. Nadnáším se a z toho se mi chce zvracet. Už měsíc moc nejím, ztrácím sílu a hlavně optimismus. Byla jsem na všech možných vyšetřeních, ale bez výsledku. Snažím se to přijímat tak, že jsem si to vybrala, a že je to pro mě ten nejlepší osud, ale už ztrácím síly a často se hroutím pláčem. Už nevím kudy dál. Můžete mi, pokorně prosím, nějak pomoci? Vím, že už to musím zažít. Mám strach, už mi to zůstane? Takhle se nedá žít. Nechci tím drtit okolí, ale neubráním se.

Já jsem to záměrně přinesla, protože jsme to už vyřešili, bylo to na facebooku. Tahle holčina mi ze začátku psala všechno možné, jenom ne to s marjánkou. A to je dost podstatná informace. A to bylo úžasné potom na tom facebooku. Říkala jsem jí: „To už si musíš najít, holčino, sama, tam je někde nějaký obrovský, těžký zápis devět let zpátky. Kritiky v odsudku, něco na komunikaci. To se tam teď řeší.“ A pak když napsala taky na facebook, tak jsem odpovídala, protože jsem si všimla, že to je ona a samozřejmě, zaslouží si to. Těch dopisů je hodně a já to nemůžu udělat krok za krokem, to nejde. To bych nedělala nic jiného. Takže tam jsem jí to podrobně vysvětlila, bylo to i pro ostatní buněčky, které tam jsou. Protože, jestliže člověk bere drogu a je na nízké úrovni, to znamená je tam silný pesimismus a vytváříte opravdu negace, tak ta droga vás vyhoupne vědomím výš, zažijete si blaženost. To ale neplatí pro člověka, který je už duchovně daleko, to znamená má dlouhou časoprostorovou křivku. Už je tam určitá morálka, která je už na hranici Jednoty, takže takový člověk, když si někde slupne takovou buchtu nebo si zapálí cigárko, tak naopak, tomu je strašně zle. A pozor, většinou se spálí určitá část časoprostorové křivky. Zkuste si vzpomenout na Zasvěcení od paní Haichové. Když pak proběhlo to zasvěcení a ona potom jakoby „selhala“, tak se propadla do stavu, který byl šílený. Ano, to je potom šílenství pro vás. Pozor, zesílí se síla hmotného vědomí. A to vědomí s vámi dělá tyhle věci. A vy to musíte vydržet a rádi. Tohle je pro vás jedna z nejtěžších zkoušek. Hodně lidí teď, kteří si jen tak jednou zapálí, tak už na to nikdy nezapomenou. Ty stavy je provází. Většinou to potrhá třetí čakru, uzávěr astrálu, takže z té potrhávané čakry pak k vám lezou děsy a běsy. Ti lidi se pak bojí, svazuje je strach, což je drží hmotné vědomí ve své moci. Musí to tak být. Těžko se z toho dostává ten člověk. Takže tohle je důležité.

Pozor, pak ona napsala krásnou věc: „Ježíšmarjá, já jsem si vzpomněla. Před těmi devíti lety jsem odsoudila jednoho člověka, který kouřil marjánku a bral drogy.“ Takže to musela udělat, vidíte to? Vy jste všechno. To, co odsoudíte, když se blížíte k té hranici Jednoty, to vaše tělo musí udělat, abyste si vyzkoušeli, jaké to je. A už takového člověka nikdy neodsoudíte. Nikdo tady není odsouzenihodný. Vy si oblékáte zkušenosti, nic jiného se tady nikdy nedělo a neděje.

Dobrý den, Ivanko. Už vám píšete po několikáté, mám věčné téma – deprese. V Teplicích nad Metují jste mi odpovídala. Otázka začínala, že jsem měla noční můry, že zemřu, ale teď mi došlo, že ten strach byl z toho nic, co bude po smrti. To ve mně zůstalo. Nebojím se smrti, ale toho „nic“. Když se něco děje, toužím po „nic“ a když je „nic“ – klid, zažívám muka. Jsem štvanec, to je má deprese. Můžete mi prosím k tomu něco poradit? Vím, že píšete pořád dokola. Hezké dny přeji.

Tady je úplně úžasný koloběh. Ta žena pořád kouká do budoucnosti. Vidíte to? Ještě to není. Až to bude, tak si počkám, až to „nic“ mám zažít. Ale ono tohle funguje, rozumíte? Ego straší tím, co bude anebo co bylo. Buď vás tahá do nevyřešených věcí do minulosti: komu jste neodpustili, kdo vás naštvál, kdo vám co ukradl anebo já nevím, něco udělal... Pak si vyřešíte minulost a začne hra na budoucnost: co bude, co se mi stane, co bude, až zemřu - ježíš, já to nevím... Ty máš žít tady a teď. Teď si máš uvařit kafe, vyčistit si boty nebo zuby, to už je jedno. Teď se po tobě chce tohle. Až zemřeš, tak to

pochopíš v té přítomné chvíli. Ale říct to tomu tělu, uvědomit si: „No, tak teď to nemůžu vyřešit, to je neustálý otazník nade mnou. Tak si počkám.“ A ono lehne. Ale ničím jiným to nezastavíte.

Krásný den, Ivanko. Moc prosím o případné objasnění mých stavů. Vaše přednášky poslouchám poctivě, mám naposloucháno dost, ale nikde nemůžu dohledat popis stavů, které mě provázejí. Začne to divným pocitem. Pak začne pálení na hrudi až do zad a břicha, jakoby rozlévání horkého oleje. K tomu nevolnost a tlak na stolicí. Následně horkost celého těla, a pak zimnice. Občas se přidá bušení srdce, tlaky v hlavě, celkově je mi u toho divně. Já se to snažím přijímat, ač je to někdy těžké. Ptám se: jsou to platby, či rovnání čaker? Moc prosím o váš názor, děkuji. Jana

Tam bude někde blokáce na vícero úrovních. Tam probíhají platby na vícero úrovních. Platbou se dá vyčistit čakra, ničím jiným. Jestliže odmítám tu platbu a dávám tomu hodně pozornosti, tak je to horší. Uvědomili jste si to někdy? Bílá magie vám v té době, to bylo možné ještě ve 3D, doporučovala zaměřit si na to pozornost a jakoby prodýchávat. Ano, v té době se vám uvolnilo, tehdy vládnul ještě na planetě Satan. Dneska už strhává jenom ty své svěrence. Ale vy, kteří vycházíte, tam je naopak proces opačný. Všimli jste si, že stav 3D a 5D je úplně opačný? Už jsem vám vysvětlovala, že když se tady někdo narodí ve 3D, tak všichni jásají, když odchází, tak pláčou. Ve skutečnosti by to mělo být obráceně. Stav je opačný, vy se považujete za tělo, ale jste Duchem, který je nesmrtelný, ale to tělo vás převálcuje, takže vám dodává pocit, že jste smrtelní, ano, prach jste a v prach se obrátíte, ale to není vaše skutečná realita. Takže tady je to posuzováno jako když máte negativ a pozitiv jedné fotografie. Všechno je obráceně. Když mi zemře někdo blízký, koho miluji, tak on odloží tohle tělo, které se v prach obrátí, on tu nechá hmotu, svůj obal a odchází do stavu Boha. A já o něj nepříjdu jedině tehdy, kdy zachovám svůj stav Boha - nebudu plakat, nebudu bědovat, jenom přijmu v klidu jeho odchod. Tím zůstávám s ním, nikdy mě neopouští. Ale jestliže podlehnu tělu, jeho lítostem, výčitkám, neodpuštěním, kritice: „Co všechno mi udělal ten hajzl...“ - tehdy já ho opouštím. Proto máte na ty odchozí myslet většinou hezky, ano, se soucitem, cokoli udělali. Nebojte se, to nic není. Ano, vy jste se s nimi jenom učili, nic jiného.

Dobrý den, Ivanko. Nejdříve bych vás rád pozdravil a popřál krásné léto. Po dvou letech, kdy poslouchám vaše přednášky na YouTube a audio nahrávky vašich besed, jsem se odhodlal i já vám napsat svůj příběh. K vašemu učení mne přivedla má sestřenice, která měla podobný osud a problémy jako já. Nicméně mně chvílku trvalo, než jsem vás začal poslouchat pravidelně a začal si uvědomovat, jak vše funguje. A smířit se s tím, že vše je dobré, dané a osud je naplánován. Že si vlastně své hmotné tělo, rodiče a celý program vybíráme sami. Že jsou věci, které si musíme odžít a na spoustu věcí si buď přijdeme v tomto životě, nebo je i možné, že v některých z příštích životů. A musím říct, že až po x nahrávkách jsem si uvědomil, jak to mé ego bylo velké. A stále samozřejmě je. A jak jsem

bojoval s osudem a bránil se věcem, které jsem nechtěl, aby se děly v mém životě. Nicméně teď už vím a učím se každým dnem, jak na sobě pracovat a přijímat vše, co mi do života přichází. Samozřejmě je to ještě dlouhá cesta, jak říkáte, a nelze přeskočit třídu. Vše je nutné si projít, vyzkoušet si, hlavně přijímat a neodmítat, protože vše je takové, jaké je. Už nyní pozoruji malé krůčky, které se daří díky vašemu učení přijímat. Někdy se ještě samozřejmě nezadaří a ego zvítězí. Co je ale dobré na tom všem je, že si vše uvědomím a umím si říct: „Tak hold teď to nevyšlo, přijde platba, a příště se to třeba povede.“ Už se za to neodsoudím, ale přijmu to. Strašně se mi ulevilo. Můj život mi od malinka stavěl do cesty silné egoisty. Mí rodiče, kteří se věčně hádali, dělali si naschvály, hádky mých prarodičů, kteří s námi bydleli v domě, velkou roli hrál alkohol. Od babičky zase nucení, abych chodil do kostela a byl pobožný. Já jsem brzy přišel na to, že tento směr mě nenaplnuje. A víra, ke které mě vedla katolická církev ve mně vzbudila později odpor a ukončila mou docházku do kostela a podobně. Jsem samozřejmě křtěný, mám svaté přijímání, biřmování, ale toť vše. Tím je to pro mě dnes ukončené. Dnes už to mám v sobě zpracované. A i rodičům jsem odpustil. Dnes jsem rád, že mě vychovali, mohl jsem se postavit na vlastní nohy. Dnes máme hezké vztahy. I když tam ještě někde něco málo bude. Možná můj bratr, který je neustále v dluhích a celá rodina za něj neustále žehlí jeho průsery. Tam možná bude z mé strany neodpuštění. Prostě to všechno tak mělo jenom být. Mě to hodně posílilo. Vlastně všechny těžké situace, kterým jsem kdy čelil, mě nakonec posílily. Za to jsem hrozně rád.

Já si v tomhle životě vybral roli, hmotné tělo a jsem gay. Na to jsem přišel velmi brzy, již ve čtvrté třídě. Tehdy jsem měl spolužáka a od páté třídy jsme oba věděli, jak na tom jsme. Tři roky jsme spolu trávili hodně času, až nás jednoho dne v osmé třídě, kdy končil školní rok a základní škola, načapala jeho maminka. Navíc ještě oba jeho rodiče byli učitelé na škole, kam jsme chodili. No a od té doby jsme oba bez kontaktu. Možná mne odsoudil, nevím. Nicméně vím, že se mu dnes nedaří a samozřejmě mě to mrzí. Bohužel s tím já už nic neudělám. Na mě se to tehdy podepsalo tak, že jsem od svých šestnácti celých deset let neměl žádného chlapa a vztah. Dusil jsem to v sobě, že jsem gay. Vše se začalo uvolňovat po mém odstěhování. Nejdřív do většího města na Moravě a následně do Německa. No, a pak postupně chodili sexuální partneři a moje první velká zamilovanost. Trvalo to dva roky. A bylo to něco. Nicméně vše skončilo mým odchodem kvůli jeho nevěře. Snad jsem ho tehdy i odsoudil, to už nevím. Já si potom užil rovněž dost nevěř. Dnes to přijímám a jsem za to rád. Druhý vztah byl potom krátký a spíš takový hojící, je jasné, že nevydržel. Nyní jsem jedenáct let ve vztahu s nynějším přítelem. Potkali jsme se v Praze a od té doby zde i žijeme. Už jsem psal, že můj život je provázen silnými egoisty. I tento můj přítel je velký oříšek. Nicméně

začínám chápat, proč nás to dalo dohromady. Jednak to bylo v programu. A dále jsem se měl a mám učit neodporovat, stále nebojovat a přijímat v klidu věci jak jsou. Na něm se to učím teď nejvíc. A čím víc přestávám reagovat na jeho výbuchy, nespokojenost a stálou depresi, tím víc začínám chápat vaše učení. Mému příteli se má nová tvář moc nelíbí a někdy tedy dost tlačí na pilu, aby mě rozhodil. Ale snažím se držet. A za to přijdou někdy krásné chvíle, kdy se omluví, poděkuje za mou trpělivost, a krásně to funguje. Přiznám se, že jsem byl už několikrát připravený poděkovat mu za ten kus života, co jsme spolu prožili, a jít dál bez odporu, ale na to on nechce slyšet a majetnický si mne neustále přitahuje k sobě. To je věc, kterou nechápu. A mám to stejně i v práci. Uvědomil jsem si, že ať jsem byl v jakékoliv práci, tak tam vždy byl někdo, kdo se choval velmi sobecky a dělal si na vše nárok. Jako bych já neměl právo žít si dle svého. Tohle ještě neumím zpracovat. A dřív bych se bránil proti těmto lidem. Nicméně dnes už vím, že se bránit nemám a mám to přijmout, že jsem celek, jeden Bůh. Díky tomu pak tito lidé z mého života odejdou. Nebo si toho hold nebudu všímat. Toto učení je pro mě ještě hodně těžké. Vzpomínám si na jednu z vašich přednášek, kdy jste říkala, že máme být rádi, že se jedná jen o jednoho egoistu. A že můžeme být rádi, že jich není více, to mě pobavilo. A vždy, buď v práci nebo doma, si na to rád vzpomenu. Já sice nikdy moc nebojoval nahlas, neútočil jsem, ale vše jsem dusil v sobě a někdy se i litoval, co mi to osud nadělil a proč. No teď už to vím. Vše je jak má být, vše je takové, jaké je.

Dalším mým takovým neduhem je to, že jsem si nikdy moc neuměl říci o pomoc. Raději jsem šel pokaždé do úvěru, než někoho požádat. A samozřejmě jsem to dokázal vždy splatit, nicméně se to stále opakuje. I když vydělávám docela hezky, přesto se zadlužím. To taky nevím, na co si mám přijít, více trpělivosti? Umět si odepřít, co mi nepatří? A když to nedokážu, tak za to přijde platba ve formě úvěru?

Víte, zkuste si vzpomenout, možná se vám to někdy stalo. Jeden den něco strašně potřebujete, nemůžete bez toho žít. A když se nedostanete k tomu to koupit, druhý den už to není tak dramatické. Třetí den si řeknete: „Jak jsem to musel mít... Dneska už si dovedu představit svůj život bez toho.“

Jára vždycky vyprávěl, že v Karlových Varech šel kolem výlohy a tam byl třeba krásný svetr a on si říkal: „Ten musím mít.“ Já jsem vždycky rozházel celou výplatu, nebo jsem si půjčil, a pak jsem to odebíral z dalšího platu, tak jsem řekl: „Já se tam půjdu podívat zítra.“ Další den už nebyl ten svetr tak hezký. A třetí den se mu nelíbil. Už byl asi okoukaný, takhle to platí.

Takže, když vás to dotáhá až do úvěru, tak si ještě neumíte to tělo stopnout. Neumíte si představit: „Vždyť já to přece nepotřebuji.“ Strašně se vám uleví.

Nebo jsem odsoudil rodiče, že jsme byli chudí a nic neměli?

To taky může být. Ano, pak všechno musíte rozházet.

Na vše jsem si musel vydělat již od svých patnácti. A v podstatě neměl žádné prázdniny a kamarády, protože jsem byl stále v práci. Tak to jsou věci, kterým se díky vašim přednáškám snažím porozumět. V závěru musím říct, že mám ale hezký život. Hodně cestuji, což jsem si vždy přál. Ano, vím, přát si znamená s něčím nesouhlasit a nepřijímat život, jaký je. Takže se opravuji a říkám, že žiji a přijímám vše, jak to do života přichází. Prostě teď a tady žít pokorně a neodsuzovat ani myšlenkou. Moc vám děkuji za to, že jste tady s námi a mnohým otevíráte oči. Díky vám jsme lepší. Těším se na první setkání s vámi v Bystřici pod Hostýnem.

Jé, já se těším.

Tohle je důležité:

Ahoj Ivi, v přednášce v Teplicích nad Metují jsi mluvila o tom, když ti bylo šest let, že jsi měla hlas, že zemřeš, ale pak jsi měla druhý hlas, že to je hovadina. Byla jsi snad nad věcí a tím jsi prošla zkouškou?

Pozor, tak to není. Mně se neozvalo, že je to hovadina, mně se ozvalo: „Tak jo, tak zemřu.“ Ale pozor, obě dvě varianty nejsou vaše jako Duch. Obě jsou vámi, jako Bohem, nahrané v hmotné složce. A já vám od začátku vysvětluji, že vaší vůlí člověka nemůžete uspišit věc, anebo zpomalit, že všechno pochopení, to znamená úspěchy i neúspěchy, máte nahrané v těle.

Tam probíhal děj a tenhle pán to špatně pochopil, jak to tam bylo řečené. Bylo tam, že zhruba tři měsíce v té první třídě jsem měla, že v noci mne vzbudilo ego, tělo. Visela jsem ve vesmíru nad planetou a ozvalo se: „Co bude, až zemřeš?“ A teď strach. To tělo házelo strašný strach. Já jsem asi hodinu, dvě nespala, nevím jak dlouho, pak jsem usnula únavou. Tak to šlo každou noc asi tři měsíce. Já jsem to nikomu neřekla. Víte, vy máte nastaveno, jestli to někomu sdělíte nebo ne. Lepší je, když to nesdělíte, to už jste vyspělá duše, protože už si s tím umíte poradit. Kdybych to totiž těm rodičům řekla, ti by mě určitě tahali někam k psychologovi nebo psychiatrovi a bylo by to zbytečné. Takže asi po třech měsících jsem si jenom řekla: „Tak jo, mám to tak v noci. Tak se asi budu v noci chvíli bát.“ To je taky nastavené, ten postoj k tomu. Jenže pak v noci přišel stav, kdy se zase ozvalo: „Co bude, až zemřeš?“ A tam se ozvalo: „No tak zemřu, no.“ Nic. A tím to zhaslo. Takže ten děj, který tady prožívá vaše tělo, je nastavený kompletně. Vy nemůžete uspišit bod, kdy vám zemře ego. Nemůžete. Veškerý děj je hotový.

Pokud správně chápu, co tě poslouchám už nějakou dobu, tak oba hlasy jsou ego – Satan.

Duch si oblékne tělo, ve kterém je všechno nahrané. I hlasy. I body, kdy pochopíte - a kdy nepochopíte. Všechno je hotové. Tohle vám vyhovovalo. Tenhle děj se všemi pochopeními i vlastně nepochopeními v tom kterém životě, který vám vyhovuje.

Takže ve hmotě jsou jakoby dva hlasy reprezentující dobro nebo zlo? Nebo jde jen o to, jak je to v DNA člověku naprogramované? A ten, kdo to vnímá nebo dává pozornost,

pozornost je již také nastavená, že, Duše, Duch, který si potřebuje prožít daný program, aby měl dostatek zkušeností dále k vývoji. Je to tak? Mluvila jsi o tom již několikrát, ale až teď si tu informaci uvědomuji. Děkuji za zprávu a užívej. David

Ano, už jsem odpověděla. Ano, je to všechno nahrané. Takže vidíte, že ten, kdo postoupí, si nemůže plácát na rameno... Jenom něco pochopíte.

Milá paní Ivanko, v současné době čtu vaši knihu a stále přemýšlím, jak změnit svůj život, a jak se s vámi znovu setkat. Byla jsem na vaší přednášce v Brně a ptala jsem se vás, zda mám zůstat v práci. Vaše odpověď mi moc pomohla, ale stále slyším vaši větu - jak mám strašně bolavé srdce, až vás zabořila ruka. Je nějaká možnost, jak moje bolavé srdce uzdravit? Chystám se se sestrou do Bystřice pod Hostýnem na vaši přednášku. Snad tam bude trochu víc času na povídání. Jezdím na vaše přednášky řadu let. Mám je stažené v počítači snad všechny. Ráda je poslouchám, ale nyní se tak trochu hledám. Pokud víte nějakou radu, jak uzdravit moje srdce, budu ráda. Děkuji, vzpomínám, Jarka.

Tak, Jaruško, žádné lítosti navíc. Pokud jste pochopila moje přednášky a posloucháte a jezdíte na ně několik let, tak víte, že bolesti srdce souvisí buď se záští, kterou já nikdy od lidí nepředpokládám, když už samozřejmě znáte, o co jde, ale jsou tam hlavně lítosti, nad osudem nebo nad někým vedle vás, nad dítětem, nad partnerem, nad situací, nad zvířaty - to má hodně lidí, to víte, ale je to pouze projekce vašeho hmotného těla. Takže až se vybijí tyhle bolesti. Protože já se někdy leknu - vy, co mě znáte už víc, víte, to nemůžete ovlivnit, to je neuvěřitelný útok toho druhého těla - to je jako když vás propíchnou nůž. Většinou to není na mně vidět, ale někdy si toho všimnete. Pro mě to nic neznamená, mně to nijak neublíží, ale vím, že se třeba něco odehrává. A taky vím, že se to může odehrávat právě i proto, že jsem blízko, protože já jsem taková černá díra, která k sobě přitahuje tyhle věci. Takže proto.

Moja milovaná Ivanka. V poslednú dobu som nadobudla skúsenosti, ktoré ma prinútili sa zamyslieť. Rada by som vedela tvoj názor. Začnem od najstaršej. Zadaný kamarát ma po dlhej dobe videl a chcel sa znova stretnúť a pozvať ma na kávu, lebo ho zaujali moje názory. Povedala som, že za podmienky, že jeho partnerka bude súhlasiť a kávu si rada zaplatím sama. Nakoniec sme sa odvtedy ešte nemali možnosť stretnúť, takže som nemohla posúdiť, či som zareagovala vhodne. Potom mi jeden muž tvrdil, že jeho bývalej manželke, s ktorou žije a sú iba kamaráti, by nevydilo, keby začal vzťah so mnou. Nakoniec ten vzťah nevyšiel a ja som sa potom dozvedela, že keď sa tá bývalá dozvedela o jeho vzťahu, čo mal po mne, vyhodila ho z bytu. Nezazlievam mu to, lebo sa ani nezamyslel nad tým, že by som k nemu chovala ešte nejaké city. Teraz som mala tretíkrát niečo podobné. Muž, ktorý mal ženu aj dieťa, sa so mnou chcel stretávať na káve, lebo vraj potrebuje pozitívne vyžarovať. A to vyžarovanie vraj mám. Zadala som znova podmienky: žiadam súhlas jeho ženy, raz budem všetko platiť ja a raz on. A ešte som sa dohodla, že sa chcem stretávať tak

raz za dva, tri mesiace, aby som mala istotu, že kvôli mne nezanedbáva rodinu. Všetko sme dodržali. O žene tvrdil, že ho nekontroluje s kým je, nepýta sa, preto nie je nutné jej to ani oznamovať. Brala som to ako úžasnú dôveru z jej strany. Nič zlé sme skutočne nerobili. Nebola som zamilovaná, ešte som mu aj radila niečo na zlepšenie ich vzťahu a vyzeralo to, že si z toho dosť veľa zobral. Teraz cez prázdniny sa ale stalo, že som nečakane bola dlhšiu dobu bez internetu. Keďže som vedela, že má sklon sa obávať, tak som mu len napísala vysvetľujúcu SMS, že je všetko v poriadku. SMS ako bežnému človeku, nič vrúcne vyjadrené tam nebolo. Aj mi napadlo, že možno bude práve so ženou niekde na dovolenke, keď mu príde SMS, a že keď je medzi nimi dôvera, neriešila som to. Zrazu som dostala odpoveď z iného čísla, od jeho ženy.

Víte, bylo by lepší potom vždycky tomu muži říct, že by potřeboval jiné vyzařování než vaše.

Kontakt s ním som okamžite pretrhla. Z tej SMS som cítila veľkú zlosť, aj keď som bola vďačná, že ju napísala slušne. Začínalo to slovami: Vážená slečna... Viem si predstaviť, že by tam mohlo byť niečo oveľa horšie. Moja otázka znie: Či by sa dalo v takýchto prípadoch reagovať nejako vhodnejšie. Možno vždy odmietnuť stretnutie so zadaným mužom, aj keď je to len kamarátstvo? Ja na tom nič zlé nevidím, úmysly mám čisté. Neflirtujem, ale chápem, že spoločnosť má sklon k odsudzovaniu hlavne preto, že som mladá a hneď si myslia, že chcem len zväzdať. Učíš nás dôverovať ľuďom, ale mám dôverovať aj vete: Mojej žene to nevádi? Ako by si to riešila ty? Druhá otázka: Existujú mystické bytosti ako víly, škriatkovia, obri, jednorožce či morské panny? Ďakujem, že si. Prajem krásny deň.

Já bych se rozhodně setkala třeba s bývalým spolužákem, kterého znám z devítiletky nebo ze střední školy, ale nikdy třeba s někým z práce. Víte, vždycky je to zavazující. Ten člověk si na to zvykne, zvlášť když budete na duchovní úrovni, která bude výš a on se od vás něco chce dozvědět. To ego bude tak chtivé těch informací, že bude klidně lhát, až se budou hory zelenat, že jeho manželce to nevádi. Jakmile je ten člověk zadaný, já zkrátka nebudu riskovat i nějaké navýšení nějakých pocitů libosti. To se může pak stát kdykoliv. Je to zbytečná komplikace. Ale to už samozřejmě záleží na vás. Protože nikdy nevíte, co ten druhý člověk prožívá. On vám může slibovat hory doly - a není to tak. Takže zbytečně si nekomplikujte věci. Jakmile je ženatý, je to pro mě tabu. Tečka.

K vílám, skřítkům, obrům a jednorožcům... Tohle projektuje hmotné vědomí. Ano, oni existují, jsou to formy, které vlastně patří k nižším složkám Matky Země. Tohle budou vidět lidé takoví hodně zemití. Je to stav, kdy budete sami žít někde, třeba na vesnici, budete hodně v lese, v přírodě. Budete to tam milovat, budete v klidu, v míru, tak budete tyto bytosti vidět. Budete obyčejným člověkem, to také může být. Ale ještě máte před sebou stavy třeba bílé magie, už budete inklinovat spíš k tomu dobru. Jsou to také stavy, kdy tohle planeta prožívala v období, když tady byl začátek třeba Slovanů, těch

začátečních kmenů, které tady osídlovaly Evropu a Asii, tohle se týká těchto složek. Pozor, dneska to také hodně lidí vidí, ti už jsou z hladiny magické. Skutečně to vidí, oni vám o tom můžou i vyprávět, dokonce s nimi i komunikují.

My jsme teď zrovna v Adršpachu měli pána, který byl ale úžasný a nádherně se posunul za tu dobu, co jsme tam byli. Byl strašně fajn. Ano, někteří ještě musí. Ale on sám říkal, že on je nevidí, jenom že má na to lidi, kteří je vidí. A měli jsme tam takovou nádhernou malou holčičku, která byla fakt jak víla. Malinká, asi pětiletá, šestiletá, ona byla ještě drobnější. Jednou tak běžela přede mnou a on šel vedle mě. Ona říká: „A jsou tady ty víly, jak jsi říkal, že je uvidíme?“ A on jí říká: „No, ty je uvidíš, ty už to třetí očičko máš otevřené.“ A já mu říkám, tak nenápadně: „Ale ona je vidět nemusí. Víš, třetí oko není to, že vidí víly. Naopak. Kdyby měla otevřené třetí oko, tak je vidět nebude. Už bude vidět vlastně Jednotu.“

Teď jsem nedávno viděla na facebooku, tam byl příspěvek, hodně lidí se na tyhle stavy ptá... Ony jsou taky krásně podané zase v Harry Potterovi. Je to tam krásně udělané. Vidíte, že když jste v hladině černé nebo bílé magie, tak tyhle bytosti tam vnímáte. To zkrátka ještě patří do hmotného vědomí, ale jsou tam.

Dan říká, že už přišel čas skončit.

Tak jo. Dál to mám zakázané, musím poslechnout. Takže mějte se hezky, bylo mi s vámi dobře. A zase někdy na viděnou. //Potlesk//